

3.1

สัปดา

• ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓๓ ธันวาคม ๑๓๓๘
สารคดีการเมืองฉบับ

ทวิศ ยุทธ ผู้ได้เปรียบ

โต...สมัย เรื่องการ

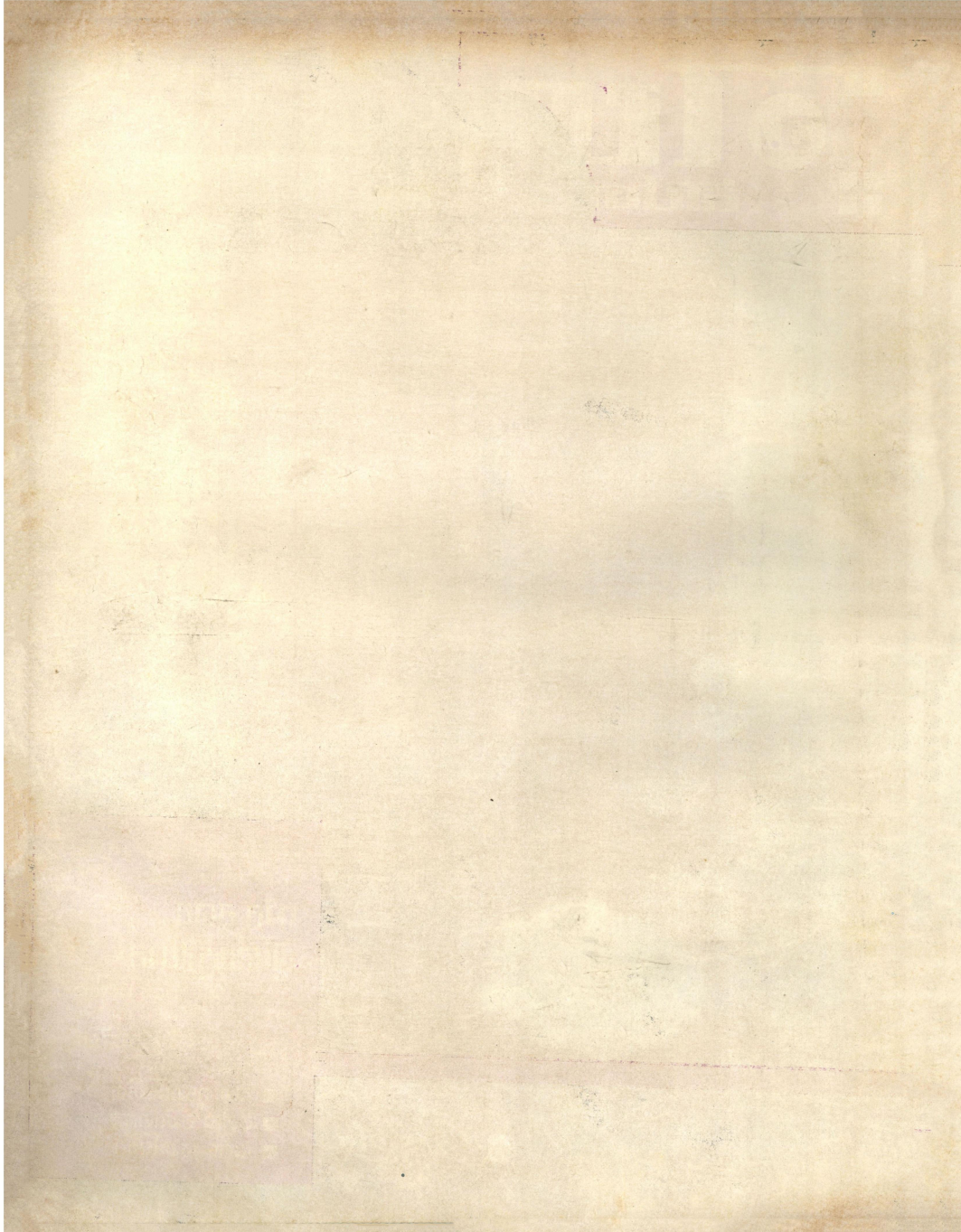
บการทางการเมืองไทยและต่างประเทศ

ของ “สราภัย”

เรื่องประจักษ์ชัดแจ้งของ

- สด กุระโรจิต
- อิศรา อมิตถกุล
- เนตร เขมะโยธิน

อภิชนาการ

3. โท-สปีดาบ

จัดทำโดยคณะบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไท-รายวัน เป็นพิเศษประจำวันจันทร์

โดยไม่ใช่วิธีเสียดสีก้าวร้าวเป็นเรื่องส่วนตัวบุคคล โดยไม่ใช่เป็น กระบอกเสียงของ บุคคลใดหรือ พรรคการเมืองใด ๆ และโดยไม่ใช่บทพยากรณ์เมืองหรือองค์การใด ๆ คอยก่อกวน

หลัง การ จัด ทำ หนังสือ พิมพ์ โท-สปีดาบ ซึ่งเสนอออกมาเป็น ที่ประจักษ์ตาแก่ ประชาชน นับได้ ๓ ฉบับ จึงกลายเป็น หนังสือ พิมพ์ที่มีอิทธิพลอยู่ในตัวของมันเอง โยบประชาชนคนอ่านทั่วๆ ไปยอมรับนับถือ.

การสรุปว่าสำคัญและข้อวิจารณ์ งานของรัฐ หรืองาน ของโลกใน ข้อใดข้อหนึ่ง, ในกรณีใดกรณีหนึ่ง จะพบกันได้ในยุคที่วงการเมืองของไทยสมัยใกล้ๆ หักออกนัก นักการเมืองหลายพรรคหลายพวกกำลังเห็นแว้ง เห็นทางเห็นเงาจากประชาธิปไตยความยิ่งใหญ่ต่อไปในการเป็นรัฐบาล หนังสือพิมพ์ของเราพร้อมที่จะจับคู่ต้อน, สิ่งที่จะควรแก้ไขได้คือการเมืองที่เป็นสมาชิกของพรรคใดพรรคหนึ่ง หรือพรรคการเมืองนั้นๆเอง ไม่ใช่การโจมตีโดยปราศจากเหตุผล เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นพวกไหนพรรคไหนก็ตาม ที่เขาเข้าไปเป็นรัฐบาล ไม่ว่าจอมพล ป. พิบูลสงครามหรือนายควง อภัยวงศ์ หรืออาจมี 'ไม่มีด' คำคืนโสดขึ้นมาอีกก็ตาม ก็ชอบที่จะได้รับการจัด สักวาระเพื่อให้มองมดดูสิ่งซึ่งเสียก่อนที่จะเข้าไปรับบริหารราชการแผ่นดิน. นักการเมืองคนหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียง และชื่อว่า "โท-สปีดาบ"

มาแล้วสองฉบับ บอกกับฉัน เขียนล้อมกรอบหน้าสามนิ้ว

"หนังสือพิมพ์ ของคุณเหมือนกระจก คือเป็นกระจกเงาที่นักการเมืองจะส่องคนหน้าตนเองได้ทุกคน และจะพบเงาหน้าตัวจริงของตนเอง แทนเงาหน้าที่ถูกกดแคบ ประดิษฐ์ขึ้นใหม่"

นักการเมือง อีกคน หนึ่งคนละ พรรค ก็ยกขึ้นแล้วมา บอกว่า

"เมื่อยังไม่มีโท-สปีดาบ ผมอ่านแต่

ไท-รายวัน ชอบออกกันตรงๆ เลยว่า ผม รู้สึกว่าไท-รายวันจะมีความมุ่งหมายโน่นแหละ แต่พอมีโท-สปีดาบที่ออกมาไม่เห็นมีใคร นอกจากเขียนวิจารณ์ กันตรงๆ และเป็น การวิจารณ์ที่นักวิจารณ์พิจารณาเสียด้วย"

หัวหน้าพรรคการเมืองพรรคหนึ่งบอกว่า "เรื่อบิดจริง!"

หัวหน้าพรรคการเมืองอีกพรรคหนึ่งบอกว่า "วิเศษไปละ!"

ดังนี้, จึงเป็นที่สังเกตได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นพรรคการเมืองไหน เขาไปใส่ต่อไท-สปีดาบอย่างก็จริง ซ้ำยังไม่มีการตั้งข้อกังขาที่จะให้หนังสือพิมพ์นั้นเป็นหนังสือพิมพ์ที่กระทำด้วยระแค้นเสียด้วย. สมกับเขามารมดของผู้นำที่ในข้อที่ว่า พรรคการเมืองให้โท-สปีดาบแพร่หลายอยู่ในหมู่ประชาชนและนักการเมืองทั่วไป ไม่ว่าพรรคไหนพรรคไหนทั้งสิ้น.

ข้อเขียนวิจารณ์ การเมืองภายใน ประเทศ และ ต่างประเทศ ของ "ศราภย์" เครื่องครกหนักหนาในเรื่องวิจารณ์ ไทยถือ "ความเป็นกลาง" เป็นส่วนใหญ่ความเป็นกลางอย่างแท้จริงคือมีอยู่อย่างหนึ่งที่ไม่ได้ให้สิ่ง "ร้ายกลายเป็นดี" ขึ้นในระหว่างความโกลาหลตลอดมาของการเมืองสมัยหาเสียง ไม่แค่ "ศราภย์" แม้มีผู้นำที่เขียนข้อวิจารณ์ทุกคนในก้นงานรัฐแลงงานราษฎร ใคร ๆ ก็มักจะหาความแค้นแค้นใจใส่ในข้อเขียนเหล่านั้น.

"ความไม่ กิน แหมง แคลงใจ ซึ่ง กันและกันย่อมก่อให้เกิดมิตร และย่อม พ้นไปจากอมิตร" นั่นเป็นคำพูดที่กลั่นแกล้ง อยู่เสมออยู่วิธีกาณงานของ โท-สปีดาบ

แต่ โท-สปีดาบ ฅมย์ที่ทำงานดิ้อ อ่านอยู่นั้น นโยโตเพียงฅมย์ที่สามเท่าที่โตออกาหน้ามาควมสามสปีดาบ เท่านั้น พุทกันอย่าง่าย ๆ ก็เปรียบเสมือนไปอ่อนยังปราศจากชั้นเชิงลวดลายอะไรมากนัก อาจยังไม่ถึงถึงเดือนนี้จะเอาอะไรที่โศกโศกไม่พอให้ แต่ความอ่อนยังไม่มีชั้นเชิงอะไรในทำข้อที่นำส่งก็ออกได้ไม่ วิญญูของสิ่งที่มีชีวิตเจริญวิชันได้อย่างเท่ากันฉันใด วิญญูของโท-สปีดาบที่เจริญวิชันและวิวัฒนาการขึ้นได้ฉันนั้น ความแก่โตเจริญวิชันซึ่งพบต่อไปตามลำดับนั้น

โท-สปีดาบ อาจต้องเพิ่มคอลัมน์วิจารณ์ ขันอีก-เพิ่มหน้าใหม่อีก ขันอีก-เพิ่มภาพลัทธิการเมืองและสังคมให้หนาแน่นขึ้นอีก ตลอดจนเพิ่มลัทธิสมควรที่ทำงานอยู่จะเรียกร้องต้องการ ตลอดจนอาจทำให้มีการประกวด ประชันอะไรขึ้นสักอย่างหนึ่งก็ยิ่งดีด้วย ข้อเขียนทาง การเมือง อันจะ ก่อให้เกิดประโยชน์แก่สมรรถภาพไปอีกด้วย และ สิ่ง ซึ่งจะวิวัฒนาการ ขึ้น คือไป เมื่อใด นั้น โท-สปีดาบ จะ บอกให้ ทราบเอง แต่บัดนี้ ขอ ให้ ท่าน อ่าน โท-สปีดาบ ฅมย์ อยู่ ได้ เพียงสามสปีดาบ ของท่านไปก่อนเถิด.

บัญชีฉบับ..... วิจารณ์ฉบับ ..

ขอ “สื่อสัมพันธ์”

คำป่าว

เรียน คุณสมชัย เรื่องไกร บรรณธิการ น.ส.พ. ไท-รายวันและสัปดาห์

สมกับพวก ๑๐ คน ในสำนักงานของสมกำลังสนใจหนังสือพิมพ์ของคุณมากเพราะคุณรับเอา แต่เรื่องจริงและเปิดโปงมายรบายทั้งนั้น สมกับพวก ๑๐ คนได้เปลี่ยนเป็นหนังสือของคุณหมดแล้วและกำลังศึกษามายาวอย่างใกล้ชิด แต่หนักใจหน่อย เพื่อนสมในจำนวน ๑๐ คนไม่ได้รับหนังสือสัปดาห์เลย ๑ คน เพราะหนังสือสัปดาห์ไม่พอจ่าย คุณบรรณาธิการครับ

หนังสือสัปดาห์ ของคุณสมัยแรกทำสถิติก็มากและไม่ขาดเลยใคร โดยเพราะการประกาศขายสิ่งของในไท-สัปดาห์ ถ้าหากคุณไม่ประกาศเลยเลยคงจะดีมาก เพราะไม่ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์สัปดาห์ของใคร เลยก็ไม่ประกาศขายของ และอีกอย่างหนึ่งคือความสัมพันธ์ที่เรียกว่าสื่อ— นั่นแหละคุณควรเอาตัวเพื่อให้เห็นกำลัง ใญ่ผู้่านและผู้สมัครเล่นทางนี้ นั้นเห็นเขายกกันมากจนกว่า ถ้ามีสื่อสัมพันธ์ คงจะสนุกก็ ถ้ามีคนที่ซื้อให้เพราะ ฐานะครับ (อย่าให้ซ้ำแบบคนอื่น) อ้อสมอยากถามอะไรสักอย่างหนึ่งคือ สมจะสมัครเล่นสิ่งข่าวที่

แปลก ๆ และที่ขี้เขี้ยวไปให้ลงคุณเงอะโฮม (นี่พูดเพราะคึกคัก) คุณมีนักข่าวทางภาคเหนือหรือเปล่า ถ้ามีก็ ถ้าผมรู้ว่าเป็นคนข่าวของคุณ ผมจะเย้ยออกให้เลย เรื่องคึกคักและข่าวแปลก ๆ เรื่องอะไรๆ แล้วแต่คุณเงอะโฮมจะพิจารณา ถ้าคุณต้องการอย่างที่ผมว่ากรุณาแจ้งมาในหนังสือไท-รายวันก็แล้วกัน ลงว่าถูกล่าอย่างก็แล้วกัน พวกผมคิดไว้ว่าจะขอสนับสนุนรายการของคุณไปจนตลอดและยังช่วยประกาศชวนคนอื่นให้รับอีกด้วย ไม่ซ้ำไท-รายวันในสิ่งๆ คงจะมีผู้ชมอีกมากมาย ผมขอขอพบให้หนังสือพิมพ์ของคุณจงเป็นหนังสือ ที่ราษฎรไว้ใจได้และยั่งยืนนานเถะ

ขอแสดงความนับถือ

ลูกคำป่าว

ป.ต. วันที่ ๒๕ ก.ค. ๕๕ เป็นวันอาทิตย์ ทางการ จัดให้มีการฟังเทศน์ เสด็จสมได้ถือหนังสือสัปดาห์ไปช่วยปรากฏว่าว่างไม่ลงไกร ทุกคนต้องการอ่านวิจารณ์การเมืองปรากฏว่าหนังสือหมด (นี่เป็นความจริง)

ลูกคำป่าว

(อ่านต่อหน้า ๔๑)

ไข สัปดาห์

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓ จันทร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๕

หน้า

สรุปและวิจารณ์

โดย วิ.น. แก้ว ไก่เมธ, บัณฑิต, เพริน

บทวิจารณ์การเมือง

โดย “สวาทิ”

เลือกตั้งส.ส.

โดย ศก. ธรรมะโรหิต

ชีวิต

โดย เรือง ร่มชัย

งานใต้ดินของพันเอกไชย

โดย เนตร เขมะอิน

ยุคใหม่!

โดย อิศรา อมิตถกุล

หัวทักกันชีวิต

โดย “ไช-บาตาด”

ในสนาม

โดย “นายเชน”

ถวิล อุดม ผู้ไถ่รับบาป

โดย สมัย เรื่องไกร

แปรสัณฐานเพื่อเรียนรู้

โดย บรรพต สิงห์พันธุ์

สภา-สัปดาห์

โดย แก้ว นิรันดร์

เรื่องหนัง ๆ

โดย แดง พยัคฆวรรณ

วิทยากร

โดย “ตามมว”

ตะไกร

โดย ศก. ธรรมะโรหิต

ออกอากาศ

โดย คามฟ้า กิณพันธ์

ภาพล้อการเมืองและสังคมฉบับนี้

โดย ปันพันธ์, ลอยด์, ภากร ในหน้า ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑

บนหน้าปก:

ความคิดสร้างสรรค์ของ ค.ช. ปิณฑูรา ในระหว่างที่ ค.ช. เรณู ไม่ประจบกับใคร “นายชราบุตรก็อ้วน นายชราบุตรก็อ้วน เป็นคนอ้วนชอบ...” พรหมไม่ได้ รูปร่างสมารัศสวธงาม ท่าทางสง่า สมกับเป็นทหาร เคยรับพระบรมลางพระพรหม แม้ที่ฟักเคยเป็น ในด้านการศึกษาเล่าเรียนวิชาอึ้งซวท”

ภาพโดย เทลิเมม

ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต

สรุปและวิจารณ์ ใบรอบสปปาต ของ ไท-สปปาต

ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต ไท-สปปาต

ข้าพเจ้า เกณฑ์งานอภิเษกใหม่ ยังไม่ออก-พื้นไม่เข้า

ท่ามกลางความรื้อรอบอ้าว
ทางการเมืองของโลก ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ แต่ทั้ง
๒ ข้างนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับจอม
พลนาครฐมนครพิสัย เมื่อสรุป
จากพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์
ต่างๆ แล้ว เห็นได้ว่า น่าจะเป็น
เรื่องที่มันคึกคักมากจริงๆ

ข้าพเจ้าจอมพล โยชิโนบุคึกคัก
หญิงมีกระสุนกลึงถึง ๓ นัด
ทั้งชายลี้ภัยกับภรรยาจอมพล
คงขามไร คู ร้อมพล ทน ธิ
ลม. คนอวดขบถรุดพัน
บุรุษลี้ภัยพหุขามไร ก็ฆ่าจอม
พล ตำรวจระดมกำลังเรียกชีวิตม
ยให้ให้การเลอะเลือน
พลขามไรกับจอมพล หมายล้า
กัน
ไล่ฆ่าจอมพล. พ. หันเข้า ซิดลม
ชด ขามไร แกง ตำรวจ ที่ โศก เข้าย
จอมพลส่งให้สอ ไมยอมให้การใดๆ
ก็กดคิด จอมพล. พ. ขามไร
ลสาไปทั่ว นายนครพิสัย หัน
หันเคิก

1๑1 1๑1
ถ้าพิจารณาตามนี้ แล้ว และ
ประกอบกับเขาประวัติศาสตร์ แต่ ห
หลังขมหมึกพิจารณาด้วย ทำให้เรารู้
สึกว่า จอมพลเป็นบุคคลที่มีอำนาจ

มหัศจรรย์เสียจริงๆ ในวงการเมือง
ต้องยอมรับกันว่า จอมพลเป็นผู้มี
คืออย่างลึกซึ้ง ถ้าหากพิจารณาไปใน
ด้านปฏิหารย์ก็ต้องว่า “ยังไม่ออก
-พื้นไม่เข้า” หรืออีกนัยหนึ่ง “ค
หัวไม่ไหล คดไฟไม่ไหม” นั่นเอง
กล่าวกันว่า จอมพลเป็นนายกรัฐมนตรี
ที่คนเคียวในโลกที่รุดคามากมายครั้ง
ไม่ถ้วน หนังสือพิมพ์หลายแห่งกล่าวว่า
“นี่เป็นการรุดคามากครั้ง” ความ
จริงเช่นนี้เอง เราเห็นว่า นี่เป็นการ
รุดคามากครั้ง ๑๐ ครั้งเข้าไป เป็นการ
รุดคามากครั้งที่ยังไม่เกิดขึ้น นายกรัฐมนตรี
และเห็น นายกรัฐมนตรีแล้ว ทั้งสิ้น
เท่าที่ เราประมวล การ รุด คาย ของ

นายกรัฐมนตรีโดยละเอียดนั้น อย่าง
น้อยก็ ๕ ครั้งทีเดียว ถือเป็นชีวิต
ประวัติที่ยอแห่ง การรุด คาย ของ
นายกรัฐมนตรี รวมทั้งหมกกัน
การรุดคามากของจอมพลพิบูลสงคราม
เริ่มต้นขึ้นครั้งแรก เมื่อเดือน
พฤศจิกายน ๒๔๘๗ เพราะฉะนั้นความ
เข้าใจของคนทั้งหลายที่ว่า จอมพล-
พิบูลสงคราม ซึ่งถูกนายพัน ท้าย
ทอง ประหารชีวิตที่สนามหลวง เป็นการ
รุดคามากครั้งแรกนั้น จึงเป็นความเข้าใจ
ที่ผิด. ก่อนถูกนายพันทอง รุดคามาก
ยิ่งมา ๒ ครั้งแล้ว คือที่สถานีหัวลำโพง
ในเดือนพฤศจิกายน ๒๔๘๗ แล้วใน
เดือนธันวาคมก็โดนยิงที่สนามหลวง

ปรากฏว่าวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน
๒๔๘๗ วันนั้นเป็นวันที่ เจ้าพระ
ชาติธรรมราชาธิราช หลวงธรรมา
สวัสดิ์ กับคณะเดินทางไปเฝ้าพระปก
เกล้าฯ ที่ลอนดอน เพื่ออัญเชิญกลับสู่
ประเทศไทย นักปฏิวัติคณะหนึ่งก็ได้ให้
นายทหารกลุ่มหนึ่งไปยิงหลวงพิบูล-
สงครามกับบุคคลบางคนใกล้สถานีหัวลำ-
โพง ซึ่งคาดว่าบุคคลสำคัญๆ จะต้อง
ไปส่งกันมากที่นั่น การยิงก็ใช้ปืนกล
ยิง แต่ก็ยิงหลวงพิบูลสงครามกับ
บุคคลที่กินเข้าไปไม่ถึง ๓ นัด พร้อมกัน
ทำให้การกักขังครั้งนั้นลงกลไป
เป็นการ รุดคามากครั้งที่ ๑
ดังนั้นการ รุดคามากครั้งที่ ๒ นั้น

ใครจะฆ่าผม!

ชาวลี้ภัยคัดค้านการจอมพล. พิบูลสงคราม ที่หันมาขอขจัด
เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ปรากฏว่า มีข้อสรุปต่างๆ กัน ซึ่งจะประมวลจาก
หนังสือพิมพ์ได้ ดังนี้

- นายบัว คดพิณ
- นายบัว ทองอ่อน
- นายบัว แดงอ่อน
- นายบัว คดพิณ

ปรากฏว่า ชาวลี้ภัยเป็นคณะนี้ ตั้งแต่ก่อเหตุเป็นต้นมา ทำให้คน
บางคนจนซึ่งเคยไปลี้ภัยในภูพาน ขอนางที่บาง ขออยู่ข้างนั้น
ได้ถูกตำรวจติดคนละครั้งครั้งหนึ่งแล้ว เลยไม่มีโอกาสเหมือนแต่ก่อน
อีก

ส่วนจอมพลก็ได้แต่หัวฟุ้งกับหนังสือพิมพ์ว่า “ใคร
หนอจะฆ่าผม”!

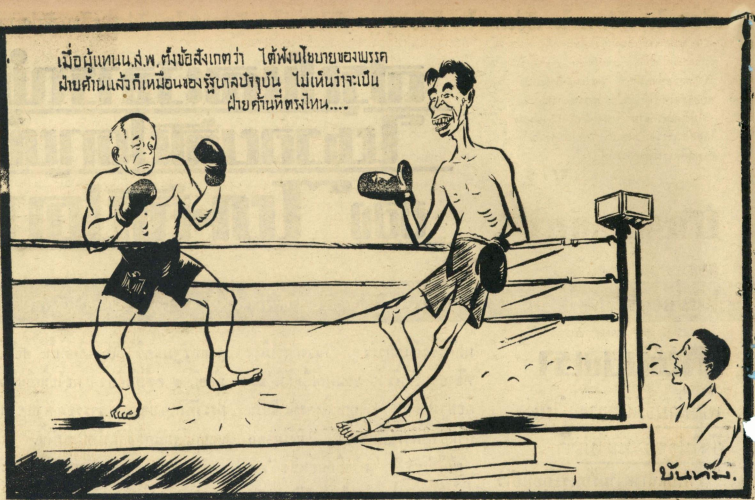

เกิดขึ้นในงานฉลองรัฐธรรมนูญ เกือบ
สามขวบมาแล้ว โดยนักปฏิวัติชุกชุม
กัน นายทหารชุกชุมกัน และนัก
การเมืองชุกชุมกัน แต่โอกาสไม่
น้อย ทำให้ยังไม่ได้อะไรมาอีก
ประเทศไปร่วมงานฉลองรัฐธรรมนูญ
จน ท้องสนามหลวงมากหน้ามาตา
ควยกัน ความแค้นการฉ้อโกงของ
พญาลงกรณ แล้วให้ไปอยู่ในกรม
ทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์นั้น แต่แล้ว
ในที่สุกก็ยังมีพญาลงกรณไม่ได้อะไร
เหตุผลดังกล่าว

จอมพลรอกดาเป็นครั้งที่ ๒ แต่
ผู้ประทุษร้ายบาง ส่วนไป อินทรี
บางส่วนจับศาลอุทธรณ์ชวีก บาง
คนถูกจำคุกตลอดชีวิต จำเลยในคดี
ที่อุทธรณ์ชวีกคือ นายร้อยเอก
สุทนต์ภักดี นายร้อยโทแสง วัฒนศิริ
นายร้อยโทชัย เกษรินทร์ และนายร้อย
โทเสริม พุ่มทอง

รอกดาครั้งที่ ๑ เหตุเกิด
เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๗ จอม
พลพิบูลสงครามได้ถูกนายพุ่ม พันธ์
ทอง บิดา ส่นามพญาลงกรณ
หลังจากได้มียศเป็นพันเอกใน
ยศสมัคร นายร้อยโทแสง วัฒนศิริ
๓-๑๑. ขณะขึ้นรถแท็กซี่ นายพุ่ม
พันสายทอง ซึ่งขึ้นรถอยู่แต่ ควบ
ขึ้นออกมาจับจอมพล ๒ นก ถูกจอมพล
เหมือนนั้น แต่ไม่เข้าใจผิดกริ้ว และ
ถ้าไม่ได้หลวงสุ่นว นวรัตน์ กระโถก
ขึ้นมือ เลือดพ่น แล้วกระชากขึ้น ทิ้งออก
มาอีกหลายที ก็ล้มลงเข้าไปในราง
ภายในจอมพลเป็นแน่ แต่คนขึ้นรถขับ
เพราะที่แทนหลายคน กระชากขึ้นทั้ง
เจ็ดคนคือจอมพล อีกคนหนึ่งฉก
ลักขึ้นแล้ว. ผลก็คือนายพุ่มถูก
ประหาร.

รอกดาครั้งที่ ๔ เลื่อนผ่านขึ้น
รายวันได้แก่เลียบ หรือหม้อต้ม
ยัง ประหาร เลื่อนได้ยศยศหลวง
ราษฎรพลไปให้ ปก จอม พลพิบูล
สงคราม ที่กลางคืนบ้าน เมื่อวันที่ ๑๓
ตุลาคม ๒๔๘๐ แต่จอมพลขับเร็ว

เมื่อผู้แทนส.พ. ทำข้อสังเกตว่า ได้ฟังนโยบายของพรรค
ฝ่ายค้านแล้วก็เหมือนของรัฐบาลปัจจุบัน ไม่เห็นว่าจะประ
ฝ่ายค้านที่หวังไหน....

ทำให้เสียบังคับไม่ได้ ตัวหลวงราษฎร
การเอง ตั้งอยู่ใน ระหว่างกับถูก กระ
สุนปืนเข้าหน้าอกที่คอเสื้อในเสื้อ
เสื้อถูกเข้าหน้าอก ตามข้ออย่างไม่
ลบก แต่ในที่สุดก็ถูกยิงตายที่เมือง
นนทบุรีขณะนอนอยู่ในเรือ ผู้ร่วม
คึกคักหลวงราษฎรพล การ คือนายชาย
พวง พลนาวิกประหารชีวิต.

รอกดาครั้งที่ ๕ มีขึ้นประหาร
จอมพลรายวันในกษัตริย์ ลอยกระ
ไปก็ยังมีหลวงพิบูลสงครามที่เชิงสะพาน
มีฉวาทเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๔๘๐
แต่คนชวลล ลอยกระวังไม่ทัน พระ
สุวรรณี ก็ถูกประหารชีวิต
และจำคุกตลอดชีวิตตามควรแก่กรณี
ไทย.

รอกดาครั้งที่ ๖ โคนนาลย์ บุญ
คาโลียงนายนพิตยาศัย ขณะไป
กินเลี้ยงที่กระทรวงกลาโหม ในวันที่ ๕
พฤศจิกายน ๒๔๘๐. ผู้มีส่วนช่วย
ในการจับกุม คราวนี้ มีจอมอินทรี
ศรียานนท์ผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งในขณะนั้น
ยังมียศเป็นร้อยเอกกระสุนขึ้นออก
มา ๒ นก แต่ก็ไม่ถูกใคร เพราะ
ทำาจอมพลทั้งหกนั้น เครื่องประคัม
บ้านพัวนาคแทน... นายเล็ก บุญคาถูก

“รูปร่างเหมือนกันเปียบเขี้ยวคุณ”

ประหารอีกเหมือนกัน.
รอกดาครั้งที่ ๗ คราวนี้ถูกวาง
ยาพิษขึ้นข้างข้อคอขา ก่อน ขณะ
นั้นเป็นเวลาในระหว่างงานฉลองรัฐ
ธรรมนูญ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๘๐.
จอมพลก็คณะของท่านอินทรีหลวง
วันเพื่อรีบไปงานฉลองรัฐธรรมนูญ
กินไม่ทันเสร็จก็ถึงสวายเป็นคน ๆ หนึ่ง
ตายในคืนที่ ๖. ร.ท. ณรงค์ ชล
ลภย์ ซึ่งเป็นผู้วางแผนการให้แม่
ศรีวิโรยยาพิษ ประหารชีวิต.

รอกดาครั้งที่ ๘ มีผู้ทรมาน
หรือว่ากระโดดจาก ความเห็นอาช
ญาการสงครามอยู่ ในชายนี้ด้วยหรือไม่
ตามมารดา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
อาชญาการสงคราม บัญญัติว่า “ผู้ใด
เป็นอาชญาการสงคราม ผู้นั้นมีความ
ผิดต่อระบอบไทยประหารชีวิต หรือ
จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบ....”
โดย นั้น การ ที่ศาลฎีกาพิพากษา
ฟ้องโดยถือว่าเปียบเขี้ยวคุณ ย่อม
ไม่เป็นที่สงสัยแล้วว่า จอมพลจะไม่
รอกดา ใครใครในขณะนั้นที่กล่าว
จอมพลไม่รอกดา จอมพลถูกยิงเมื่อ
วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๔๘๔ เป็นอริสรา
เมื่อ ๒๓ มีนาคม ๒๔๘๔

รอกดาครั้งที่ ๙ รอกดาครั้งที่
นี้ตั้งขึ้นว่าเมื่อถึงสิ่งมหัศจรรย์ อย่างหนึ่ง
ของโลก ท่ามกลางเสียงชนกลั่นใหญ่
จอมพล โคโกลง จากเรือ ศรัทธา
ลอบคอบในแม่น้ำเจ้าพระยา เรือหนึ่ง
สัก ๖ ชั่วโมง อยู่ในความทรงจำ ของ
พวกเรา ซึ่งกระทำให้ได้ ว่าจอมพล
ถูกทหารเรือคณะหนึ่งเอา ไปขึ้นประ
กันอันมีนาวาโทมนัส ธารา เป็นหัว
หน้า หลังจากจู่เอาไปแล้วก็จากนั้น
ก็เกิดกระชากขึ้น ทหารฝ่ายรัฐบาล
โจมตีคณะลอบปลงการกวาด เครื่อง
บินจากคณะเมื่อถึงระลอกเรือคือยอ
ยม จอมพลถูกกวาดขึ้นเรือวิ
ทยุชบาธารโคกน่าน อันนี้คืออันว่า
เป็นวีรกรรม ของ จอมพลอย่างหนึ่งซึ่ง
อายุก็มากแล้ว แต่ก็ยังวัยว้าแฉ่งและ
เผ่าทหารสงครามฟักงาใจ นับว่าเป็น
การรอกดา ครั้ง หนึ่ง ที่สีก รอมพล
ต้องเผชิญ เหตุการณ์อัน น่า ตื่น
อย่างที่ไม่เคยประมาณมาก่อนเลย.

ขาดไว้ที่อุ้งมือส่นไปแล้ว ราษฎร
ก็กลายมาเป็นไป สิ่งที่น่าคิดสิ่งนี้ก็คือ
จอมพล “มร” คืออย่างไร จึงเป็นผู้
จะไม่ให้หลุดไปไหน” พุฒเส่ง ๆ กับในสมัย
นี้คือ “ท่านอินทรี” คนไหนนั้น
อันนี้จริง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องระหาคะไร

คงจะเป็นที่รู้กันอยู่กันทั่วๆ เมื่อมีผู้เข้าไปหาท่าน
ไปต่างประเทศ ผู้ที่เข้าไปนอกจากราชโอรสแล้ว
๑๐๐๐ บาท ซึ่งถือว่าเงินเป็นกอบเป็นกำ สี่-ห้าปี
รับอย่างเต็มที่ เพราะองค์หนึ่งซึ่งมีผู้เรียกกัน
ว่า "หลวงพ่อบุญรอด" เพราะฉะนั้นจะแปลเป็น
หลักอันใดก็ไม่เป็นไร หลวงพ่อบุญรอดเองที่ ๆ
จะมีสามคนควมจะออกมาให้ที่พำนักของ
โดยศัสตราวุธที่พอหา "อิงไม่ออกทั้งไม่เข้า"
ดังเหตุการณ์ที่กล่าวมานั้น

V 2

บ้านของเข

การบุกรุกดินแดนที่ยัง

ไม่รู้ว่าเป็นของใคร ?

เมื่อปลายเดือนที่แล้ว ๆ ๆ ก็มี
ข่าวว่า กองทหารจีนแดงจำนวนหลาย
ร้อยคนกวาดหัวเข้าไปถึงทางพรมแดนด้าน
ตะวันออกเฉียงเหนือของพม่าเป็นแนวทาง
กว้าง ๕๐๐ ไมล์ และรุกคืบเข้าไปไกล
ถึง ๖๐ ไมล์. บริเวณนี้ที่ ๆ ถูกยึด
อยู่ในรัฐว้า เรมเมืองมณฑลไปตมเมือง
คุลของชนเผ่าม้งอาศัย. ชาวชนเผ่า
เป็นชาวใหญ่คนเดิมเดิมมาแต่พวกที่ไม่
เกิดกรณีข้อพิพาทของสอง ซึ่งคือ
ความสนใจของชาวโลไปพึ่งเอ็งเหตุ
การณ์ทาง ด้านตะวันออก กลาง กันเสีย
หมด.

การที่การ บุกรุก ดินแดน พม่า
กลายเป็นข่าวใหญ่จนครวญ คุ เป็น ที่

น่าประหลาดอยู่. ทั้งนี้เพราะว่ากอง
ทหารจีนแดงที่เคยบุกรุกเข้าไปในดิน
แดนพม่าอยู่เสมอมา นับแต่ที่เข้าไป
ยึดโลกองทหารจีนแดงเข้าก็ แยกกระ
สับกระจายหนีเข้าพม่า จากทางทิศตะวันตก
เฉียงใต้ของจีน. ทนสู้ดิมพม่า
"โคะเนชั่น" ซึ่งเป็นชนเผ่าที่อาศัย
"ชาวกรูกราน" ครั้งหนึ่งเคยยึดเข้า
กองทหารจีน บุกรุก เข้าไป ในดินแดน
ของพม่ามาเป็นเวลาช้านานร่วมยุค
แล้วและค่อยๆ ยึดพื้นที่ที่ละเล็กละน้อย
รวมกันเข้าเวลานี้เป็นเนื้อที่ราว ๑๐๐๐
ตารางไมล์ด้วยกัน. รัฐบาล พม่า
ได้ประท้วงไปหลายครั้ง แต่ทางฝ่าย
รัฐบาลจีนเอง ก็อ้างว่าพรมแดนซึ่ง
มีระยะทาง กว้างถึง ๕๐๐ ไมล์ ตอน
นี้ยังมีไถ่ถามกันไม่ขึ้นที่แน่นอน จึง
ไม่รู้ว่าคุณอินเหนือของใคร กันแน่ซัก
อันที่จริง ชายแดนตอนใต้ เริ่มไป กว้าง
เกือบเข้าด้านใน ยากต่อการที่จะ
ทำแผนที่เขตให้ตายตัวได้ พรมแดน
ทางบ้าน จึงกลายเป็นกรณีพิพาท ที่
คาราวาชาซึ่งมีมาแต่ยุค ที่ ตกลงกัน
ไม่ได้. เราพนักงานเก็บภาษีของจีน
แดนและพม่าต่างก็ประท้วง ไปตามๆ กัน

ไทย-สปีดไลท์

เมื่อจีนแดงเข้าไป เกือบเข้า ราษฎร
พลเมืองแถบนั้นบอกว่า พวกตนอยู่ใน
เขตพม่าแล้ว และเมื่อ เข้าพนักงานฝ่าย
พม่าเข้าไป ก็ยังอ้าง ที่ให้รับค่า คอย
อยู่ในเขตจีน ด้วยเหตุนี้เองการบุ
กรุกที่จีนแดนกับจีนกล่าวหาว่า ทาง
พม่าจึงมี ไคโคะ โปฮอ ร้อง ความ ช่วย
เหลือจากภายนอกเลย นอกจากจะมี
เราจากตกลูกเอง และฝ่ายจีนเอง
ยอมยกทหารออกไป พร้อมกันกล่าว
ว่ามิได้มีเจตนา ครั้นมาเกิดเรื่องคราว
นี้ถือรัฐบาลทั้งสองก็ทำการเจรจาอย่าง
กันเองอีกเช่นเคย.

แต่อย่างไรก็ดี, คราวนี้คนจีน

ถือเป็นข่าวใหญ่ขึ้นมา, โดยเฉพาะ
อย่างนี้สหรัฐอเมริกาเป็นเหตุ
เป็นร้อนมาก เห็นว่าพฤติการณ์ครั้งนี้
เป็นภัยอย่างร้ายแรง แก่ สันติภาพ
ของโลกอีก. เราเห็นว่าฝ่ายรัฐบาล
อเมริกัน คิดไปว่าการบุกรุกพม่าครั้งนี้
ไม่ใช่ว่าจีนจะรังแกพม่า โหมคเฝ้าหา
ก็เมื่อหกปี ในที่เดียว ส่วนหนึ่ง

พิมพ์ใน สหรัฐอเมริกาต่างก็ ประโคม
ข่าวนี้ กัน อย่าง ศึกโครม และเกรี้ยว
กราว. อย่างเช่น วอชิงตัน นิวส์ พาก
หัวว่า "หม่าผู้เป็นกลางถูกคุกคาม
เกาหลี" วอชิงตัน สตรีท ว่า "ทหาร
จีนแดงบุกรุกพม่าแล้ว รุกเลยพรมแดน
เข้าไปถึง ๖๐ ไมล์" ฟังก์ลันเป็นข่าว
ที่นักข่าวเพนซิงก์ สมาชิกสภาผู้
ของรัฐสภาอเมริกันคือ โคลแมน สลัดด์
สังกัดพรรคเดโมแครต ในฐานะที่เป็น
สมาชิกคนหนึ่ง ของคณะกรรมการ
วิเทศสัมพันธ์ผู้ขึ้นกับในกรณี เอเซีย
เช่นอย่างคดีอื่นเรื่องสำคัญมาก ถึง
กับยังให้พม่ามาเรื่อง ชนพ้องร้องต่อ
สภาศึกษา ความมั่นคง ของสหประชา
ชาติ. นอกจากนี้ ในฐานะที่เป็นผู้
ลงนามในสนธิสัญญา ข้อโต้แย้ง สห
อเมริกาและพันธมิตรสงครามว่าประ
เทศจีนเป็นภาคของสัญญาข้อโต้แย้ง ๔
ควรระงับประชุมกัน เพื่อพิจารณา
หรือ สถานการณ์นี้ เข้าพวก อันเกิด
ขึ้นจากการกระทำครั้งนี้. แต่อย่างไร
ก็ดี, แม้แต่สภาก็ยังสงสัยในข่าวร
วณของจีนแดนอยู่เหมือนกัน. เมื่อ
แมนสเฟิร์ดบอกว่า "ถ้าหากว่าข่าว
เป็นความจริง การบุกรุกพม่าเหนือ
ของจีนแดนคราวนี้มีเพียง เป็นภัยต่อ
สวัสดิภาพของพม่าเท่านั้น หากลาว
และอินโดจีนที่ไว้ระอันตรายไปด้วย"

ในขณะเดียวกัน, ทางจีนคณะ
ชาติซึ่งเป็นลัทธิคอมมิวนิสต์ ถือโอกาส
เล่นงานจีนแดงอย่างดุเดือด. ยอริช
เยห์ รัฐมนตรีต่างประเทศปากกล้า
ของจีนคณะชาติบอกว่า สำหรับผู้
สนักานของลัทธิคอมมิวนิสต์ และนโยบาย
การกระทำของจีนแดงก็แล้วแต่จะไม่
สู้ศึกประหลาดใจ ในการรุกรานพม่าครั้ง
นี้เลย. พร้อมกันนี้ เยห์ ก็เลียดกล่าว
เตือน สหประชา ประเทศ ที่ ตั้ง ตัวเป็น
กลางว่าอย่าขึ้นเป็นกลางจนพม่าหมดแล้ว
ก็ประสาชาชนพลเมืองของ ประเทศที่เป็น

"เปิด-ทำไหมไม่เปิดให้คนอื่นเข้าไปอยู่ด้วย. หา?"

“แบกไม่ออก—ยังงี้แหละครับ!”

บทวิจารณ์การเมือง ■■

■ "ตราทิม"

ภายในประเทศ

ยาหมอมักฤษ. ผู้ส่งข่าวของหนังสือพิมพ์รายเดือน "อิสเตอร์นเวิลด์"

ประจำก่อนมีคุณนาย พิมพ์ที่กรุงลอนดอน จะเป็นคนไทยหรือฝรั่งไม่ทราบ ได้เขียนเรื่องเมืองไทยไปลงในหนังสือพิมพ์นั้น พังทุมเมฆยประเทศไทยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลที่ขุ่นขี้และคิดว่าท่านจอมพลช. พิบูลสงคราม แต่สำหรับสถานการณ์ทั่วไปและประชาชน พลเมืองนั้น หนังสือพิมพ์นั้น เห็นว่า น่าจะมีรูปพระอาทิตย์อยู่ข้างหลังแล้ว ประชาชนพลเมืองยอมสยบยอมตนด้วยอาการ ยมเข้มแข็งเสียสละไป ข้อที่น่าสนใจมากที่สุด ไทยเพราะอย่างยิ่งพระวาทะวงศ์ก็คือเขาชมเชยรัฐบาลท่านจอมพลพิบูลว่าเข้มแข็งและไว ไรจะดีอีกได้ และเป็นที่เข้าใจกันว่า นานาชาติที่ท่าน่าเชื่อถือมากกว่าท่านนายเสียดอีก ว่าถึงคุณสมภพ ท่านนายกรัฐมนตรี เขาว่าดีที่ปัญญา โดยยบทกลม ปรีชาสามารถและเปี่ยมด้วยอำนาจ หอมล้อมด้วยท่านจอมพลสฤษดิ์ และท่านพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ ที่ช่วยให้ความมั่นคงแก่รัฐบาลนั้น

เป็นความจริงที่ปัญญาชนทั้งไทยและเทศย่อมมีความไม่พอใจ แต่ไม่มีความที่สมรรถภาพเพียงพอที่จะเข้าก่อกร มีพวงผู้ นำที่ประชาชนคนไทยเคารพนับถืออยู่อย่างเหมือนกัน แต่ไม่มีองค์การ และนโยบายที่มั่นคง เห็นจะเป็นด้วยคิดว่าไม่มีหวังจะเห็นผลสำเร็จได้

เขากล่าวถึง พระมหากษัตริย์ว่าทรงมี พระราชอิทธิพลทาง บารมีช่วยแก่ประชาชนพลเมืองของพระองค์ แต่ไม่มีผลใด เกิดให้ ส่วนที่เกี่ยวกับกิจการเมือง เขาชมเชยข้าราชการพลเรือน ของเรามากว่ามีสมรรถภาพ อย่างสูง และซื่อสัตย์สุจริต เขาพูดถึงการเปรียบเทียบกับว่า ไม่ได้รับการสนับสนุนจากทั้งแกง ถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่อง ปองพระชนม์ พระมหากษัตริย์ แล้วคงอยากกลับบ้าน แม้ว่าจะไม่ใช่เป็นนายก รัฐมนตรีเช่นแต่ก่อน.

หวง อังวงษ์

ตามความคิดเห็นของเรา เข้าใจว่าคนไทยเขียนสื่อให้ลงพิมพ์เพื่ออย่างไรก็ตามเรื่องนี้เป็นความคิดเห็น

ของชาวอังกฤษที่รู้จักสถานการณ์บ้าน เรวพุทธม ครว แม้จะผิดพลาด ไปบ้างถึงคิดว่าที่เร่งรีบที่ มาตราได้ตัวของเราให้โลกทราบ แต่เราโดย เฉพาะอย่างยิ่งการการอ่านมากคือคำชมเชย นั้น เพราะมันไม่กระทบกับความจริงนัก และจะ เลื่อนหลังจึงพลัน คือคำ เนิบช่อ ก่อกรรม ทำชั่ว แม้ราษฎรร้อยื่นกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้.

พล. ต.อ. เผ่า ศรียานนท์

คำสัมภาษณ์คุณคงว. เขาได้อ่านคำสัมภาษณ์ระหว่างหนังสือพิมพ์กับ คุณ

คงวเมื่อสัปดาห์ก่อนนี้ รู้สึกไม่สบายใจในถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่าหากท่านได้ เป็นรัฐบาล ปีรภาณจะเป็นอธิบดีตำรวจเสียเอง แม้จะคิดว่าท่านจะพูดเล่นก็ตาม การพูดเล่นของท่านเป็น สัตว์กระรอกย่อยประชาชนไทย และเกรงว่าเมื่อท่านครองอำนาจแท้จริงจะมีกฎหมายให้กำเนิดกิจจวนนี้ก็ได้ เพราะคิดว่าการคุมอำนาจการไว้ ให้นั้น จะดำรงอำนาจอยู่ได้ชั่วกาลนาน เรามีความเห็นขอเสนอ คุณคงวหรือรัฐบาลหนังสือรัฐบาลไทยในอนาคตควรพรรคการเมืองก็อาจถือไป นั้นคือ;

ถ้าท่านได้เป็นรัฐบาลอย่าง กับตำแหน่งอธิบดีตำรวจ เป็น อธิบดีฯ และไม่ควรกระดกสนธิชกข้อใช้บังคับแห่งนี้เพราะระชาค ความไว้วางใจให้ถือถือจากราษฎร ท่านควรเลือกวันนายตำรวจ, ทหารบก, ทหารเรือ, และกระทรวงการศาสนาพลเหล่าละ ๔-๕ นาย ที่ปรากฏว่าไม่เลิกเลิกกับการเมือง นำไปให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภท ๑ เลือกโดยคะแนนลับ ถ้าสภาเห็นว่าผู้ใดได้คะแนนสูงก็ควรแต่งตั้ง ผู้เป็นอธิบดีตำรวจ ส่วนนายตำรวจสำคัญคือไปன்றสำหรับผู้คนที่ ไม่การเมืองทางยังมีมีความ สามารถอยู่ก็ควรย้ายไปทำงานตำแหน่งอื่น ให้หมด ผู้ที่ประจำการอยู่ต่อไปต้องห้ามเล่นการเมืองเด็ดขาด ขอมแต่ให้มีสิทธิเช่นพลเมืองไปออกเสียงเลือกตั้งเท่านั้น คำว่าชาวไทย จะไม่มีการเกิดเช่นตำรวจอังกฤษ, อเมริกาและออสเตรเลีย ซึ่งห้าม ตำรวจเกี่ยวข้องกับการเมืองอย่างเด็ดขาด ถ้าเขายังอยู่ให้เล่นการเมืองอย่างทุกวันนี้ ไม่ใช่นักขัยการเลือกตั้งเท่านั้น หากนี้ เจ้าระชาค พวกไปปราบสมาชิกสภาผู้แทนฝ่ายค้านเช่น รัฐบาลของจอมอินทราทิล (อ่านต่อหน้า ๓๕)

[illegible]

ពិធី ៣

ทนายไฉนหมกก็เห้านั้น เมื่อตัวหนึ่งเห่า
 ประจวบ แล้วหลบเข้าใต้คันเคียนข้างทางที่เห่า
 และหยดเห่า. ทกตัวโจนเข้าตะกบตะกวย

อีกสองตัวก็เห่าตาม. นายปลุกรีบออกมจากปาก
 คันเก้งทั้งสามวิ่งเข้ามา. แต่พอเข้าใกล้มันก็กระโดดหาง
 เพื่อเตือนนายของมันเป็นด้วยความกลัว

นายปลกใจหายวบ. เขาแน่ใจว่า ถ้าตำรวจชั่งอยู่ เขาก็จะถูกลักขุมแจ่มในไม้. แต่ทันใด
นั้นเอง ก็เสียงร้องตะโกนลงมาจากเรือน.

“พี่ปลก ! พี่ปลกใช้ไหม?”

นายปลุกไม่ชอบ ทั้งๆที่แน่ใจว่า เมียของเขากำลังร้องเรียก. เขายังไม่แน่ใจว่าจะมีตำรวจคอยตะคุบ
ตัวอยู่บนเรือนหรือไม่.

การที่สุนัขหุ้ยเห่า ทำให้ตวงเข้าใจผิดคิดว่า ผู้ที่หลบอยู่นอกรั้วต้องเป็นสาม. จึงรีบลงเรือนออกไปหา. พอตวงลงมาถึง นายปลวกก็กระซิบถามอย่างละล้าละคว่ำว่า

“ใครอยู่บนเรือน?”

“ไม่... ๑” ดวงคอยโคจรเร็ว “ขึ้นไปยังเรือนเถระ. กำลังคอยขอยุติเคี้ยว. เกิดเรื่องใหม่เสียแล้ว.”

“อะไร?” นายปลุกถาม.

ดวงเหลียวซ้ายแลขวาแล้วตอบว่า

“ไปพูดกันบนเรือน.”

นายปลุกเดินตามดวง เข้า ในบริเวณบ้านอย่างใส่ใจที่รู้ว่าคำวอยังไม่มา
คำพูดของเมียบ. เกิดเรื่องใหญ่แล้วเรื่องอะไร? เปรมอบู่ที่ไหน? เขาถามตัวเอง.

๔๒๑
แตกตของคคชยู่ทลชกเวลาถึง

เมื่อขึ้นไปบนเรือนแล้ว ทวงภพคชนทนต์

“ไปทำอะไรมา? ไข่เป็ดมดกซึ่มจะแยกย่อยแล้ว.”

“ถูกซั่ม?” นายปลุกถามตาโต “อะไรกัน? ถูกซั่มอะไรกัน?”

“เขาหาว่าพี่ปลุกขโมยเงินอาท้าวไปตั้งกระเช้า” ทวงอธิบาย “เขายึดหัวไธ้เปรมไปถาม. มันไม่รับ. เขาก็ซ้อมมัน. มันเพิ่งกลับจากโรงพัก. ก็กลัวงงเขามาบอก. เป็นห่วงพี่ก็ให้เขารู้. กลัวตำรวจเขาจะมาก็ดูไม่เอาไฟ.”

นายปลั่งนั้น. ความหวาดกลัวคำวาทะไปทันที เหลืออยู่แต่ความเป็นห่วงลูกชายคนเดียว ซึ่งคงกำลัง
ตะบิดตะบวงอยู่บนโรงพัก. ความรักลูกกำลังเพิ่มพลขึ้นมาเห็นความว้ากไป ๆ ในขณะนั้น. เงินสามหมื่นบาทซึ่งผูก

ชายเลือดไทยอันเข้มข้น เดือดพล่านขึ้นมาในวิญญาณของนาขปลุก

แม้ว่า, แผ่นดินไทยจะไร้ความยุติธรรม บังคับเขาให้จำใจอยู่อย่างขมขื่น.

สองมือสองแขนของนายปลุกก็จะถือกำนอธรรมนนั้นขึ้นตามปรารถนา.

ขวาม้า คาคอ^๒ยู่^๑ที่เฮว^๓ไมมี^๔ความหมา^๕
อะไรเลบ^๖ เมื่อกี^๗ถึงตัว^๘คของเปรมล^๙
โกนของเขา นายปลุก^{๑๐}นั่งง^{๑๑}พคะไร^{๑๒}ไม่
ออก จนกระทั่งคว^{๑๓}พช^{๑๔}นชัก

“แล้วปลดกะทำยังงิ? ชินนังง
อยู่อย่างนี้ โอเปรมกัฟอดตายกัน.”

“ไม่คิดว่า เขาจะซื่อมกััน” นาย
ปลุกพูอย่างงงๆ “แล้วก็ไม่คิดว่าเปรม
มีหนี้ถกัย. ฉันทำพลาดมาก.”

“เรื่องหรือ ดวงตามีหน้าเศร้า
หมอง. ที่เขารู้ที่ปลุกเขากระเป๋เงิน
ของเขาไป?”

“จริง” นายปลุกตอบอยู่ในคอ
“ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย. ตั้งแต่เกิดมา
ไม่เคยทำความชั่ว. แต่คราวนี้....”

“แต่ถ้าพี่ปลุกเธอของเขามา เธอ
บอกว่าไม่ให้เอาอย่างไร” ดวงพยอม
ไม่พอใจ เพราะตลอดชีวิตที่อยู่กับกัน
มานานขลุ่ยไม่เคยทำความผิดร้ายแรง
อย่างนี้.

“แต่ฉันไม่ได้ขาย เงินสามหมื่นเป็นแรงงาน ของพวกเรา ที่นั่น. เจ้าสัวเลี่ยมยังกินนอนอยู่ บนหลังพวกเรา. ตั้งแต่ฉันเกิดจนกระทั่งนี้แม่เราเสียตอกเบี้ยให้มันเท่าไรแล้ว. เงินนั้นจะท่วมแล้วท่วมอีก. คราวนั้นมันจะถึงกับจมนองเอาที่นาของเราไป. แม่คิดจะฆ่าตัว. เราควรจะให้มันไหม?”

“ถ้าไม่ให้แล้วพี่ปลุกจะทำยังไง?”

“เธอจึงหนีไปไกลออกมา” นายปลัด
พอกอย่างไม้ทองหยดทัก “ฉันท่าน
นั้นมา ก็เพื่อจะได้มาเจอเธอออก ถ้า
ไม่ทำอย่างนี้เราก็คงทัก เจินเจินนั้น
เราไม่ต้องการเราต้องการแต่คนที่พอ
ให้ไว้กับเรา มันก็ไม่ได้ยากจน เพราะ
เราก็ให้มันมาเยอะแล้ว แต่อย่าปล่อย
ให้มันแตกกันไปอีก มันก็มันเท่าไร
นับไม่ถ้วน โยทั้นไม่ต้องการอะไร

เลย. เพราะเงินที่มันเอามาล่อเราให้
เป็นทาส มันทุกวันนี้ เงินมันมรดกของ
พ่อแม่มันทั้งนั้น. มันรวยขึ้นทุกวันนี้
แรงงานของเรา แต่เราถูกขโมยลงทุก
วัน ความกลัวขโมยให้ท่านมันไป เรา

ก็สิ้นเนื้อปราศตัว. ฉันทึกอย่างนี้ จึง
ให้เอาเงินของมามีมาเสีย เพื่อระงับ
ของเรากล่าว. แต่ไม่คิดว่า ระเบิด
เรื่องร้ายแรงแบบอย่างนี้.

“เปรมมันระคาย. ระคายังก็
รีท่า” คงพูดอย่างนั้น เพราะคำพูด
อันขี้กยาของสง่ามัน ไม่ทำให้เขาทำอะไร
ขึ้นมาได้.

“นั่นซี. แก้วจะให้ฉันทำอะไร
ง?” นายปลุกถอนใจยาว
“เอาเงินไปคืนเจ้าแม่เสียไม่ดีกว่า
เปรมมันจะโทษลูกออกมา.” คงพูด
พลางมองหน้าสง่ามีคล้ายจะวิวอน
นายปลุกก็มีริมฝีปาก. นั่งอันอยู่
สักครูจึงพูดว่า

“ถ้ามันขี้ฉ้อไปล่ะ จะว่ายังง?”
“มันจะร้ายไปทำไม. เราเอาเงิน
ไปคืน เขาคงจะพอใจเสียอีก. เจ้าแม่
เล่าแต่ไม่ใส่ใจอะไรหรอกพี่.”
“เชื่อให้หรือ? มันขี้ฉ้อจะอะไร
ก็!”

“แล้วพี่มีทางไหนบ้างล่ะ? เปรม
มันถูกซ่อนมาเขี้ยวไปทั้งตัวแล้ว”

นายปลุกก็หันมามอง
“ตำรวจพวกนี้ เขาพิถีพิถันดี
ราษฎรก็ยังไม่ใจ. ต้องฟ้องอธิบดี
ให้เช็ด”

“ฟ้องตำรวจนะหรือ? พี่กล้า
หรือ?”

“ฉันรู้จักผู้แทน. เราไปลง
คะแนนให้แก. ไปฟ้องเขาก็ได้.”

“เขาอยู่ที่ไหน? ตั้งแต่ได้ผู้แทน
ไม่เคยเห็นหน้าสักที. ว่าแต่เรื่องเจ้า
เปรมละระ. พี่จะว่ายังง. ข้าไม่ไฉน.
ฉันว่าเอาเงินไปคืนเจ้าแม่เขาเสียก็หมด
เรื่อง.”

“หมายคะว่าเราไม่ได้อัน?”
“ที่นั่นกับเจ้าเปรม. เลือกรู้
เปรมไว้ก่อนดีกว่า. เงินกับเขาไม่ตาย

เลือกไทยเด็ดดูลาน เขาโคดเข้ตะ
เสริมผู้ใหญ่เต็มแรง ถูกกันคอพอดี

ภาพประกอบโดยนิมิต “พนม”

เสียก็หาใหม่ได้. แต่ถ้าเปรมมันเห็น
อะไรลงไป... ฉันไม่อยากจะเลย.”
เสียงดวงสันต์คือ

“ถ้าแกคิดอย่างนั้นก็ลองดู. แต่
ว่าฉันไม่เชื่อมั่นคนมันเสีย. ใจเจ้าแม่
คนนั้น คอยกันมาขึ้นๆ. รู้เสียมันก็.
ถ้ามันไม่ยอมเลิกก็ฉันก็คิดทราวง”

“มันจะคิดไปอย่างง. เราเอาเงินไปคืน.
มันก็ควรจะเลิกแล้วคอกัน”

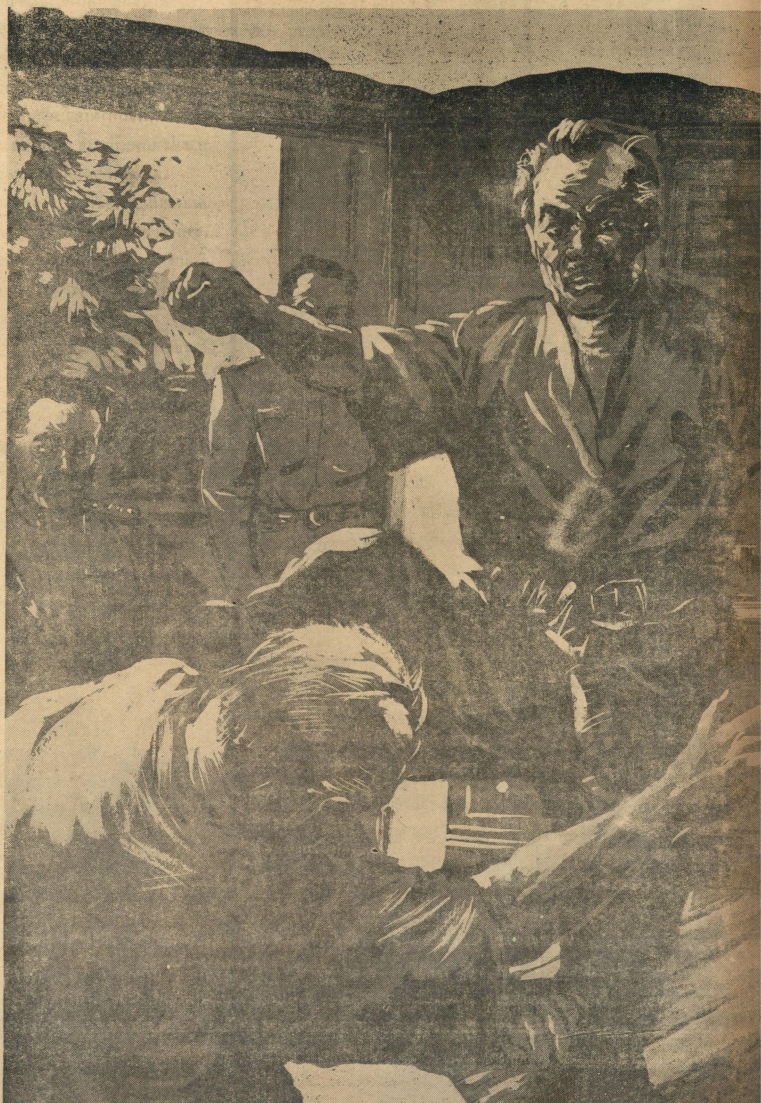
“ก็ถ้ามันไม่เลิกละ?”

“ฉันว่าเขาไม่ใ้ร้าย อย่างนี้
หรอก. เราอีกมกๆอย่าง. ที่นักใจ
ให้. เงินก็เอาไปคืน. เจ้าแม่เขาก็ไม่
มาเสียเวลากับเราอีกหรอก. เขาเอา

พี่เข้คุกเขาไปอะไรมาหรือก็อย่าทงสัน
พี่มองเขาในแง่ร้ายเกินไป”

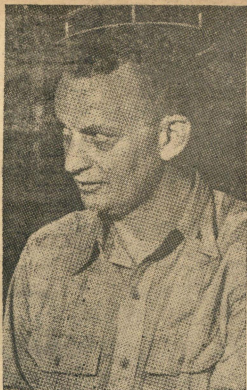
“ไม่พูดว่าชอบมันทุกอย่าง” เสียงนาย
ปลุกบอกความไม่พอใจ. “พ่อได้ใจชั่วแล้ว
เมืองไทยเสียดินหมอนใบ. มันเป็นเศรษฐกิจเพราะ
แรงงานของคนไทย. ก็ฉันลูกมันมีเงินนับไม่
ถ้วน. จีรตถ์ไม่รู้จักมัน. แต่เราก็กาลังเงินเมื่อ
ประเทศ. ถ้าให้มันนับไป ฉันก็ไม่รู้จะไปพูด

(อ่านต่อหน้า ๓๓)

พลเรือเอกอาเล็ค
เบอร์ก์

เมื่อมหาสงคราม
โลกครั้งที่สองสงบลง
นอกจากการทิ้งระเบิดของ
ความพินาศย่อยยับไว้
ให้แก่ชีวิต และทรัพย์สิน
ของโลกแล้ว สงคราม
ความขัดแย้งก็พุ่งขึ้น
ถึงแสนยานุภาพ และยุทธ
วิธีอันเป็นมรดกของเก
อส์ลับ คู่สงครามไว
อย่างกะทันหัน ในประวัติศาสตร์อีกด้วย.

บุรุษผู้แกร่งกล้าทั้งหลายได้แสดงออกถึงธาตุแท้ของเขาในการยุทธ
ใหญ่ครั้งนั้น และบุรุษผู้ทรยศทั้งปวงก็ ได้ฝาก ความอับอายของเขาไว้ใน สง
ครามครั้งนี้เช่นเดียวกัน.

พลเรือเอก อาเล็ค เบอร์ก์ เป็นบุคคลหนึ่งในจำพวกแรก ซึ่งประวัติ
ศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาจะต้องบันทึกชื่อของเขาในฐานะ ‘นักการทหารและ
นักปฏิวัติกริวยโก’ คนหนึ่ง!

อาเล็ค เบอร์ก์ เกิดเมื่อ ค.ศ. ๑๘๐๒ ยังตำบล โกลี ญัก โบลเกอร์
มลรัฐโคโลราโด อันเป็นที่ตั้งซึ่งทะเลสาบเยสไลน์ตั้งอยู่ เขามิเลือก
ผลระหว่างสวีเดน (ทางนิกาย) และคัทซ์ (ทางมารดา) กลมกลืนกัน ใน
ฐานะเป็นลูกชายคนหัวปี อันมีน้องเรียงรายลงไปอีกถึงห้าคน เบอร์ก์ จึงต้อง
แยกภาระรับผิดชอบในครอบครัวร่วมกับบิดาความคาดหมายยังไม่ถึงสิบขวบ
เขาก็ต้องเข้าไปทำงานในโรงงานถลุงแร่ ๑๗๐ เอเคอร์ของบิดา ตลอดเวลา
ว่างหลังจากกลับจากโรงเรียนแล้ว ความขมขื่นกลืนมันเหล่านั้นเอง ทำให้เบอร์ก์
มีนิสัยขี้นทระหงศอกทนทานตั้งแต่เล็ก.

เมื่อ สำเร็จจากโรงเรียนประจำท้องถิ่น เบอร์ก์เริ่มเข้าทำงานอาชีวะ
แรกในชีวิต. ด้วยการทำงานในบริษัทรถไฟเก่าแก่ชื่อ วอชิงตัน,
ยัลดีโมร์และแอนนาโปลิส (ซึ่งยุบเลิกไปแล้ว) แต่เขาประจำทำงาน
อยู่ไม่นาน ภาพฝันต่าง ๆ ที่ประกอเคยต้องทะเล. เรือรบและนิยาย ปรี
ชาของชาวเรือ. อันหลากหลายในวัยเยาว์บุรุษ ซึ่งคุประจำโรงเรียนท้องถิ่น
ผู้ยอมรับสั่งสอนเขามา เล่าให้ฟังและเร่งเร้าเขาเข้าไปเป็น ทหารเรือ ทุกครั้ง
ที่พบหน้า. มีนำอาแรงกล้าในจิตใจเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน. ในที่สุด... เบอร์ก์
ก็ตัดสินใจลาออกจากงานรถไฟ เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๑๘. และสมัครเข้าเป็นนัก
เรียนนายเรือ. ที่แอนนาโปลิสทันที.

๓ โรงเรียนแห่งนี้ไปด้วยสมรรถภาพในหลักสูตรทางทะเลนี้ เบอร์ก์ได้รับความผู้จาก
โรงทหารประการ เนื่องจากมีความรู้เดิมไม่เพียงพอในเรือ. ทำให้เขากลายเป็นคนมีเก, เชื่อง
ช้า, และกลัวโรคติดต่อเหมือนคนอื่น ๆ ในทางเดินมาวิชาความรู้ไม่เพียงพอ. ประกอบกับ
ความเข้มงวดกวดขันของทางโรงเรียนมีมากมายหลายประการ เป็นเหตุให้เบอร์ก์ เกือบจะ
ถูกขับไล่จากสถานศึกษาแห่งนี้. แต่อาศัยน้ำอดน้ำทน. ซึ่งมีมาเป็นอย่างดี. เบอร์ก์ก็ทนเรียน
พินิจอยู่ปรีศจนสำเร็จในที่สุด.

(อ่านต่อหน้า ๓๓)

บาบิไตตบ

- ๓ -

ท่ามกลางวิกฤตการณ์

หลังจากผู้แทนกองบัญชาการทหารสูงสุดของไทยได้พบปะกับผู้แทน
ของกองทัพจีนที่เมืองเจียงสวี่ในแคว้นยูนาน เมื่อต้นเดือนเมษายน
๒๔๘๖ แล้ว ก็ทำให้มองเห็นเส้นทางที่แผนการใดคั้นของเรา จะดำเนิน
ไปด้วยดีมีความมุ่งหมาย การปะทะกันด้วยอาวุธระหว่างกองทัพไทย
กับกองทัพจีนทางแคว้นยูนานสงบเงียบไป มีแต่การยิงกันเล็ก ๆ น้อย ๆ
ประปรายพอเป็นพิธี เพื่อป้องกันกระแสแรงสยงของฝ่ายญี่ปุ่นเท่านั้น

แต่เหตุการณ์ภายในประเทศกลับทวีความวุ่นวายขึ้น ฝ่ายญี่ปุ่นที่ยึด
ครองอยู่ในประเทศไทย เพิ่มความระแวงสงสัยในท่าทีของไทยต่างฝ่ายต่างคุม
เชิงกันอยู่ตลอดเวลา จอมพลป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีต้องระวังตัวแ
งทีเดียว การเคลื่อนไหวของจอมพลถูกญี่ปุ่นจับตาอยู่เป็นนิจ ส่วนกองทัพ
ไทยก็ได้รับคำสั่งให้เตรียมพร้อม ถ้ากองทัพญี่ปุ่นมุ่งเข้าปลดอาวุธเราเมื่อ
ใด เมื่อขึ้นการปะทะกันด้วยระหว่าอาวุธญี่ปุ่นกลับโดยก็จะต้องเกิดขึ้นที่
กองทัพไทยจะไม่ยอมให้กองทัพญี่ปุ่นปลดอาวุธได้เป็นอันขาด ใ้ไปสุดท้าย
ของเราก็คือ เราจะต้องรักษากำลังทหารของเราไว้จนวาระสุดท้าย เพื่อรอวัน
เวลาที่จะจัดการกวาดล้างทหารญี่ปุ่นให้หมดสิ้นไปจากผืนแผ่นดินไทย

นายพลประยูร ภมรมนตรีซึ่งจะต้อง
ปลอมตัวเป็นทหารจีนไปจู่โจม!

ขบขัน ปาปเปเฮกไบรจ์

โตมร เขมตร เขมรไบรจ์

กลางแป้นของฝ่ายอักษะ ไก่คงเค้าน แล้วสมจริง กังก็เราไค่ คาคกนไว่ คังแค่คันทางทวีปยุโรป กองทัพสัมพันธมิตรได้ยก พลซันเชน เย็นผลสำเร็จ ในอาฟริกาเหนือ และเข้ายึดเกาะ ชีชีลเพื่อเป็นสะพาน ขุดเข้าทาง ค้านไค่ ประเทศอิตาลี ต่อจากนั้นกองทัพสัมพันธมิตรก็ให้ชัยชนะใน การยกพลขึ้นบกทางภาคใต้ของ ประเทศนั้นคือไปแอ็ก กองทัพ เยอรมัน และ อิตาลี ถูกกักกัน อย่างหนัก และครั้นแล้วเหตุการณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งใหญ่ ของสงครามคราวที่แล้ว ซึ่งเป็นการตัดสินใจที่จะตัดสิน เกิดจากในวาระสุดท้ายด้วยฝ่ายใครแพ้ หรือชนะสงครามก็บังเกิดขึ้น นั่นคือ กองทัพสัมพันธมิตรภายใต้การบังคับบัญชาของจอมพล ไคท์ โสเซนชวาร์ ได้ยกพลขึ้นบุกยุโรป ทางภาคเหนือ ของประเทศฝรั่งเศส. เมื่อเข้ากรุงวิน ที่ ๖ มิถุนายน ๒๔๘๖ กองทัพสัมพันธมิตรได้ ประทศ พวาม สำเร็จอย่างงดงาม และกำลังบุกกองกองทัพนาซี ไกล่รุกเยอรมันจนเข้าไปตก.

ส่วนทางทวีปเอเชีย กองทัพสหรัฐอเมริกายกได้ชัยชนะกับญี่ปุ่นจอมพล แม็กอาเธอร์ก็ยกการโจมตีไค่ตอนแบ่ง เกาะเล็กเกาะ น้อย ซึ่งมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์กลไกกันมา ปรากฏการยึดครองของญี่ปุ่น ได้มาจนขึ้นล้ากับ ญี่ปุ่นก็ถอยร่นไกล่ถอยแม้ประเทศของตนเข้ามามีเรื่อง ๆ

กองแป้น ของ ฝ่าย อักษะ ได้ปรากฏตัวเด่นชัดขึ้นแล้ว!

คงประจำ อยู่ ที่เพ็ชรบุรีนี้ ซึ่ง เป็น ที่ตั้ง กองบัญชาการกองทัพอากาศนาม และ เผ่าศึกตามเหตุการณ์ สงครามที่ถนัดใจ ระดมแปรไปอยู่กลอกเวลา หลังจาก ไค่ไปพินและรายงานผลงาน “โคเคน” ให้พร้อมพล ป. พินูลสงคราม ทราบแล้ว ข้าพเจ้าก็พร้อม พัง คำสั่งต่อไปว่า ผู้บัญชาการทหารสูงสุดของเราระวังให้คำเนิน การอย่างไรต่อไป การขนย้ายสรรพกำลังทาง ๆ เข้าไปก็มีน้อยในปรการ ขึ้นสู่ทักบี้ คือ เพ็ชรบุรีนี้ คำเนินต่อไปตามแผนการนี้ที่วางไว้ ในระยะนั้นเองข้าพเจ้าก็ถูก พล.ท.จ.วี วิจิตสงคราม เสนาธิการกองทัพอากาศนาม เรียกไป พอสั่งต้องสั่ง ออกรั้งหนึ่ง

“ผมได้รับคำสั่งจากผู้บัญชาการทหารสูงสุดให้กลับไปเลือกเอาทหารเสนาธิการของเรามาคนหนึ่ง ส่งไปประจำอยู่ที่ กองบัญชาการ ฝ่าย สัมพันธมิตร ที่ รุงกิง เพื่อทำหน้าที่นายทหารติดต่อกัน และเพื่อวางแผนการร่วมกัน คุณคิดว่า ควรจะเป็นใคร?” ท่านเสนาธิการพูขึ้นเบา ๆ พอที่เราระได้ยินกัน ให้เพียงสองคน

ข้าพเจ้าขึ้นอยู่ครู่หนึ่ง และใช้ความคิดอย่างหนัก เพื่อค้นหาคำตอบ ในที่สุด ข้าพเจ้าก็กล่าวตอบไปว่า: “กระผมคิดว่า ถ้าไม่มีใคร ระ ไรที่จะผลไปก็ได้”

พล.ท.จ.วี วิจิตสงคราม มองหน้า ข้าพเจ้าด้วยสายตาที่เคร่งขรึม แล้วพูดต่อไป “สำหรัคุณ ผมเห็นว่า

พลเอกคุณ “นายพลคาตุ” เดชจรัส จะกลายเป็นทหารจีนลูกจีน

ควรอยู่ช่วยกันทางนี้ดีกว่า ลองหา นายทหารคนหนึ่ง ที่พอจะเหมาะสมกับหน้าที่สำคัญนี้. ระไค่ ไหม ?” “ผมคิดว่ามีอีกคนหนึ่ง ที่พอจะไว้ใจได้” ข้าพเจ้าพูขึ้น หลังจากไค่ใช้ ความพยายาม คิดค้นหาผู้ที่เหมาะสม “คนนั้นคือ พล.ท.เอกศักดิ์ ประพันธ์ โยธิน เพราะนายทหารผู้สำราเราจาก การศึกษาจากโรงเรียนส่วสก็เคยได้ ฝึกวาระเข้ากับฝ่ายอเมริกันไว้”

พล.ท.จ.วี วิจิตสงครามคว้ากรอก อยู่ตามแล้วก็กล่าวว่า “ผมเห็นด้วย. คุณเรียกเอกศักดิ์มาบอกความมุ่งหมาย และให้เตรียมตัวไว้” เมื่อได้รับคำสั่ง ให้ออกก็ทางโคเคนก็

ข้าพเจ้ารับคำ

“แต่เวลานั้นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง” ท่านเสนาธิการกองทัพอากาศนาม เปลี่ยนเรื่องสนทนา “ผู้บัญชาการทหารสูงสุดบอกมาว่า ทางจอมพล คณธูแถมรัยบาล และผู้แทนฝ่าย ทหาร เกิดทางไปเจรจากันที่รุงกิง โดยทางฝ่ายเราจะรักเครื่องบินมารยที่ สำนัมนัชัยรุ่งในมณฑลยูนนาน...” ท่านหยุดชั่วขณะหนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า... “คุณเห็นผู้หนึ่งที่มีผู้บัญชาการทหารสูงสุด ทำหนักทำให้เข้านั้น แทนกองบัญชาทหารสูงสุด เพราะ เป็นผู้รู้เรื่องของเรามาคังแต่กัน คุณ ระจักชื่อไหม ?”

(อ่านต่อหน้า ๓๓)

ห้าม กลางความสับสนอลหม่านของสถานการณ์ถึงกล้านั้น ข้าพเจ้า

...หน้าที่ของข้าพเจ้า ในขณะนั้นมีอย่างเดียวนั้นคือการปฏิบัติงานที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้เท่านั้น
... ข้าพเจ้าถือว่า ในฐานะทหารของชาติ ไม่ควรเกี่ยวข้องกับ การเมือง

๓. เรื่องของ 'จ้วมนาย' ไปตรวจราชการ

เมืองนั้นแห้งแล้งอย่างที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน ตลอดเวลาที่ต้องเดินทางตระเวนไปตรวจราชการกับ 'จ้วมนาย' จนเกือบจะเรียกได้ว่าทั่วทั้งประเทศไทย. เมื่อรถยนต์คันเบ้อเรื่อที่ 'จ้วมนาย' นั่งพ่วงปล้นอยู่ในตอนหลัง และตัวเขานั่งข้างหน้าคู่กับคนขับราชการนั้นจั่วหัววิ่งฝุ่นกระหลบเข้าไปในคลาสนั้น ผู้คนพากันจ้องมองดูด้วยแววตาอันมีความหมายประหลาดจะเกลียดก็ไม่ใช่ จะกลัวก็ไม่เชิง แต่ที่รู้แน่ ๆ ก็คือมันไม่ใช่แนวของความเป็นมนุษย์ เด็กชน ๆ หลายคนวิ่งไล่ตามมาส่วนมากมีรังทีเปลือยเปล่า แลเห็นหนังหุ้ม กระดูกและแผลเน่าเฟะตามแขนขา มีอยู่ไม่กี่คนที่มักจะถามว่า 'ชาดกะรุ่งกะริ่งว่าหัวจ้วมนายแล้วแต่ครั้นถูกพ่อแม่ควาเข้าค้ำทิ้งชอลให้เท่าเล็กรากชนอย่างไม่มีประสีประสาของแกไปตาม ๆ กัน.

นอกจากตัวเมืองจะแห้งแล้งอย่างนี้ไปแล้ว เขายังสังเกตเห็นคนทั่ว ๆ ไป ห่อเหี่ยว ช้ำมเศร้า เหมือนนกยคนที่ผ่องทุกข์จมอยู่ในอก แม้มีผู้คนมาเหล้าตามร้านแจ็ก ก็ก็มีอย่างแค้น ๆ ไม่มีหัวมีชาติ... ค่ำมาลัยคังใจอะไรเหล้าแล้ว ๆ ก็ทิ้งจวักเวียนเป็นคัยอยู่นั้น เพื่อให้ประสาทชำระโค่นจนเหยี่ยวเร็ว ๆ เมื่อกลับไปยังบ้าน ไม่คั่งนั่งกอดเขาไปรวมมั่งถึงความคั่นแค้นของทิวให้ขมขื่นในใจ อากาทั่ว ๆ ไป อัยเตาราวกัณษะ เกลางมา แต่ ไม่เคย ไปรอยแม้แต่เผ็ดเคียว.

. ไม่ใช่ว่าอะไรที่ 'จ้วมนาย' ของเขาจะรังให้ขื่นขื่นเวียนหา โรงแรมพักเพราะย่านตลาดนั้นแคบนักเคียว " ขำไม่ยอมไปพักย่านอำเภอหรือก ไอเสริม " จ้วมนายของเขาพูดเสียงกังว

รากที่หนึ่งตอนหลัง "จ้ามาราชการไม่ฮยารขมจนใคร ดูโรงแรกแต่ไม่ได้ถึงสปรกหนอยก็ทนเอา ไม่คั่งรยกรวนใคร แลก็ไม่มีใครมารยจนจั่ว แต่จั่งคั่งก็ให้ ไอโรงแรกชนิกที่มีห้องน้ำจ้องจ้วมนายอยู่ในห้องคังกระไอเสริม อัยชนิกที่ห้องน้ำห้อยจ้วมนายไว้รวมกัคัง โขงจักจนไม่ไหว"

โรงแรกที่ปลปรากฏเข้า เขกเทียบกูเหมือนจะไอ้อาและสาก ที่สูกในอาเถอนั้น แม้ว่ามีจะเยี่ยกยโรงแรกชั้นสามในกรุงทพา แทบไม่ไ้. เขาโกศผลจากรดไปโรงแรกก็เยี่ยเป็นเจ้าของ ไ้ความว่าห้องคังที่จ้วมนายของเขาจั่งการ มีลือเพียงห้อยเคียวเท่านั้น

"คังระทเคี่ยะยบทช่นาย" เถ้าแกเวี่ยชกอิดรา

"แล้วห้อยอื่น ๆ ละ เอาห้อยจรมมา ๆ ก็ไ้ไม่คั่งกัคัทรอก" เขาชักถาม เพื่อ ทาคุชา หวนอน ให้คัวจองและคนรต

เจ้าแกลั่นหน้า "เสี่ยไอชะนายเค้งหมกิง ๆ ไม่มั่ววเลบ ห้อยยงห้อยล่างเค้มหมก"

"แปลว่าอัย ค้อง ระเท็ก โยนอนที่อัน"

"ฮะ เลบไปท้ายที่หลากมีคิกแพะช่นาย...วรากาก ๆ จังละไม่กับาท" เจ้าแกลั่นนะ

เป็นอันว่า 'จ้วมนาย' ของเขาจะไ้พักที่นั่น เขาสั่งเจ้าแกลั่นชักห้อย แล้วออกมารายเวียนให้ ทาน ทวาย

"เฮ้ง ทนล่า ยากเอา หนอย กัแล้ว

■
เขาแลเห็นชายแขนคั่น กำลังแบกโลงเล็ก ๆ เข้าไปในห้อย.

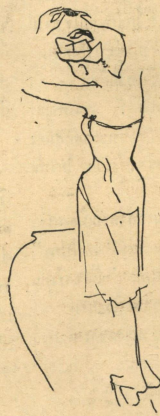
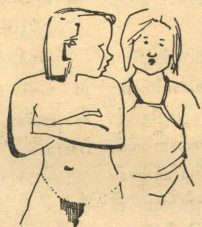
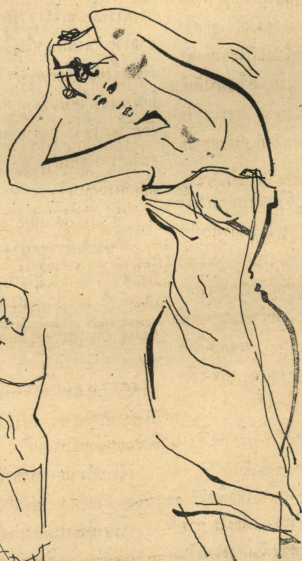
■
ภาพประกอบโดยปวีณ "แทน"

(อ่านต่อหน้า ๒๗)

๑๑๖๖๖๖๖๖

และแบบโดย "ทาก"

ชุดอาบแดด

ผู้ใหญ่ชาย

สววยทองหนัก ๕ บาท แขนพระขุนแผน, นางพระยาและรอยต่ออย่างละองค์ ผ้าขาวม้าอ่างหินหน้ากว้างพอคลุมเข้า พันขาขวาตามากรุกสีน้ำทะเล นุ่งมรดปมหน้าท้องทั้งขา.

เด็กชาย

เชือกร้อยตะกรุดและพระหรือธูปห้อยที่คอ รอนอวมีเชือกพันพอย่อน แขนปลัดข.

ผู้ใหญ่หญิง

รวมหมแล้วโพกด้วยเสื้อขนนกมันท้าย

เด็กหญิง

สีน้ำทะเล กระโอบอกพอนั้นที่ปลาย ขมวดจางมีคอโอบาใจของสีน้ำทะเล ขมวดจางมีคอโอบาใจของสีน้ำทะเล ขมวดจางมีคอโอบาใจของสีน้ำทะเล

หัวกลมไหมสีน้ำทะเล

ใบเสภา

ชุดของเก่ามาค้า!

ชุดเนื้อคู่มือนเวทราชดำเนิน
ออกกะทันหันน้อยในการสังกัมวย
จากต่างประเทศเข้ามาแล้ว และที่เห็น
ว่าเหมาะสม ก็เห็นจะได้แก่นายเคนจิ
ทูกุจิ นักมวย ญี่ปุ่น รอง แชมป์เนชั่น เวล
เกอร์เวทีแห่งภาคตะวันออกไกล อันที่แท้
เข้ามาพินทุกับ สามารถ ครบแวง รอง
แชมป์เนชั่นเวลเกอร์เวที แห่งภาคตะวันออกไกลอันที่แท้

แต่แล้วพอจะชมเชยเวทีราชดำเนิน
ให้ชื่นใจสักหน่อย ก็เมื่อครั้งหน้าชก
เกิดขึ้นมาดชะงัด ๆ เพราะการราชดำเนิน
จะเจ็ด ผลเสียอย่างไร ยังไม่ปรากฏ
ในการ ที่ กระเห็น กระหยาไป ด้ เขา
“อดีตขวัญใจของชาวไทย” ยอดชาย
นายจำเริญ ทรงกิตรัตน์ ซึ่งแขวนนาม
เค็ดชกไปแล้ว เอมมาชกมวยจรรรนอก
มาสู่งเวียนอีกโดยหมายมั่น ให้ฟ้าตก
แท่นนั้นคงไป แท่งฟัดป็นัส

พูกถึงจำเริญเรา ๆ ท่าน ๆ ที่เห็น

แฟนมวยตลอดกาลก็คงจะรู้จักกันเป็นอย่างดี
ที่ว่า ฉันทายจำเริญของเรา นั้น แต่ก่อน
ก็ เรื่องปราชาญ ในเรื่อง หมัดมวย เนิน
เอกของเมืองไทย เพราะปรายนักมวย
ไทย พิลัยนัส, ญุ่น, อังฤกษ์, ออส-
เทรเลียและอเมริกันกา ปราชาญไปมาก ๆ
กัน จนได้เนชั่นรองแชมป์เนชั่นโลก และ
โชกโกโหมิ โอคาจิเง “มงกุฎ” โลก
ถึง ๒-๓ ครั้ง แล้วสาของจำเริญมี
เพียงเท่าที่ว่า คือมี โอคาจิเงเป็นแชมป์
เป็นโลกกับเขา เพราะแพ้กครั้งก็ไ
ขึ้นจึงค้าแห่งอันยิ่งใหญ่ของโลก

เมื่อหมัดหนักทางหมัดทรงของ “มง
กุฎ” แล้ว จำเริญก็ถกกระอย่างหนักอก
เรื่อยมาจนกระทั่งประชันนาย “กัว
หวาน” บิดี้ บั๊ตช็อก อย่างหมัดหมัดจาก
นั้นเขา...จำเริญการวิ่งแห่งนั้นได้ ไชของ
เมืองไทยก็ประกาศแขวนนามอย่างเก็ก
ซาก คงทั้งนี้รับราชการเป็นนายคาว
วราดของพระเคศพระศุภชัยเมืองแค
อย่างเกี่ยวกันนั้น.....

แต่แล้ว ที่ ๆ จำเริญแขวนนามไว้รับใน
เรื่องการแขวนนามแห่งพระ พาสัยศักดิ์ รองนาย
สนามมวย ราชดำเนินเห็นดีอย่างไรไม่รู้ กลับไป
ตะบะบะบะให้จำเริญชกอยู่ยั้งยั้ง โดยเจาะจงให้
พนักกับเพนนิสคนไปแห่งที่ลับนี้ ซึ่งจะมีวิธี
หนึ่งจะเคยประชันกับอเมริกันก็ทัน แต่ด้วย
นั้นคนไปเกโจไว้ในเรื่องไม่กล้าชกขึ้นในเวทีของ
มวย เขารอต่อหน้าแห่งรองแชมป์เนชั่นโลกในบิ-
จูบและออกไล่ตามพระศุภชัยอยู่ เขาไปอม-
ริกันแล้ว เมื่อมาจำเริญอยู่แห่งที่เพนนิส
ไปก็ตอมเนื้อว่าจำเริญนั้น ก็เมื่อหาจึงหน้า
มองที่เห็นจริง อย่างเมื่อ ไช นาทพระ รอง
นายสนามมวยราชดำเนินกลับเห็นจำเริญคืนไป
ได้ไม่สงสัยจริง ๆ

ทั้ง ๆ ที่เวทีราช ดำเนินไป ชุดของ
เก่าที่มีสม มาโจวใหม่ ก็กล่าวแล้ว
ทางเวทีราชดำเนินยัง ทั้งวิ่งไปตกค่อ
สั่งนายนักมวยพ่านะเวลเกอร์เวที ชื่อ
[หม่อง “เมืองเคื่อง”] เข้ามา พอกัน นัก
มวย ไทย ใน ปลาย เดือน กันยายนนั้น
เลยเกิดเป็นเรื่องเรียกรวราชันมาอีก

(อ่านต่อหน้า ๓๔)

โตม สัมปณ เวียงไกร

“ผมจะมอบบันทึกการเดินทางไปทำได้นั้น ที่จริงก็ให้แก่
คุณ แต่ขอเวลาอีกสักหน่อยเถิด ในขณะนี้ บันทึกของหมัดกระชก
กระจายอยู่ อีกบางส่วนก็จะตามมาจากเมืองจีน เพราะฉะนั้น บันทึกที่
ผมจะมอบให้กับคุณ จะเป็นบันทึกที่สมบูรณ์ที่สุด”

เขากล่าวกับข้าพเจ้าอย่างยิ้มแย้มอย่างใจดี เจ้าของคำพูดนั้นเป็นของใครอื่น
ไม่ได้ นอกจากอวลอุลลุค ข้าพเจ้าจำได้ดี แล้วว่าคำพูดนั้นจะผ่านพ้นไปแล้ว ๓๐ ปี
ก็ตาม เพราะในเวลานั้นนั้น เมื่อข้าพเจ้าแสดงความยินดีในการที่เขาได้รับแต่งตั้ง
ตั้งเป็นรัฐมนตรีเพิ่มเติมในชุด ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช อวลอุลลุคพูดอย่างเลิ่กคว
ด้วยความสงสัยว่า

“นี่เร ผมเพิ่งทราบจากคุณเดี๋ยวนี้เอง”

ก่อนอื่น ขอเล่าว่า ความสัม-
พันธะระหว่างอวลอุลลุคกับข้าพเจ้า เป็น
ความสัมพันธ์ทางสมาชิกสถาปกัน
หนังสือพิมพ์คนหนึ่งท่านเอง ในบรร-
ดาครูรุ่นแรกในหมู่หมัดคายคนนั้น ทอง
อินทรี ภูวิกรม กับอวล อุลลุ ไม่สู้จะคุ้น
เคยกันนักจนถึง กับพวกรวมเท่าใดนักถ้า
เปรียบเทียบกับ กร.ทองเลาแล้วอวลอุลลุค

จำลองควาใจแล้ว บุคคลทั้งสองซึ่ง
ชื่อนามมาซึ่งกันนั้น มีความสนิทสนม
กับชาวหนังสือพิมพ์เป็นอย่างมากก็เกี่ยว
ในตอนสงคราม ความอยู่ใกล้ชิดติด
ต่อกัน ทำให้สมาชิกสถาปกันหนังสือ
พิมพ์มีความสัมพันธ์กันพิเศษ ใน
ตอนที่สมาชิกสถาปประเทศที่ ๒ ร่วมมือ
กับสมาชิกสถาปประเทศที่ ๑ ครอบรัฐ
พิบูลสงคราม ไทยการไม่รับรองพระ
ราชกำหนดต่าง ๆ โดยเฉพาะพุทธม
มณฑลนั้น มีผลกระทบทางการเมือง
เมื่อถูกหนังสือพิมพ์โจมตีด้วยความ
อยู่เฉยๆ

ข้อกล่าวหาไปด้วยในตอนที่สงคราม
พวกราชราชไม่สู้พอใจที่พระบิศา ได้มีสมา
ชิกสถาปประเทศ ๒ ภายหลังหายออกไปอย่างเลิ
สัณฐานและในจำนวนนี้มีอวลอุลลุค รวมอยู่ด้วย

หนึ่งแต่ก็ไม่ได้ใจหาเราที่ทราบดีว่า นักการ
ที่หาเขาไปนี้ เขาไปอยู่ต่างประเทศไม่ได้ไปอยู่
เมืองอินเดียที่หนึ่งนั้น โดยเหตุนี้ เมื่อสงคราม
สิ้นสุดลงไม่ปรากฏการกลับมารวมอวลอุลลุค
ด้วยความกระหายที่จะได้ทราบเรื่องราวอันเป็น
เห็นของเขา จึงอยู่ต่างประเทศเป็นหลังสงคราม
ใหม่ ๆ แล้ว ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช จะได้รับ
ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ตาม ความ ต้อง การของ
ชาติแล้วก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนว่า คณะรัฐมนตรี
ที่เขารับไปนี้จะมีฐานะที่ประหลาด เพราะจะ
ประกอบไปด้วยเสรีไทยไม่ครบชุด ชุดสำคัญ
ชุดหนึ่ง ซึ่งคณะรัฐมนตรีจะหาเลือกได้ก็
ชุดสมาชิกสถาปไปทำได้นั้นก็จริง แต่เมื่อเป็น
นั้นแล้วอวลอุลลุคจึง คิดจะรับ ทูลจากเมือง นิสสัน
กรุงเทพฯ โดยตรงแห่งสุดท้ายเท่า ที่อวลอุลลุค
มองกับข้าพเจ้าอยู่ “อ้อเหมา” หรืออย่าง
ไรนั้น ข้าพเจ้าจำได้ไม่ผิด จึงได้ตอบเขาคือ
ก็เขาเป็น รัฐมนตรีที่ได้รับการแต่งตั้งโดยผู้
เลอเลิศและในเวลานั้นเอง อวลอุลลุคได้พบ
กับหมัดนักสิทธิที่เขารับแรก หลังจากออก
จากประเทศไทยไปหลายปี

หลังจาก ที่ อวลอุลลุค ได้เล่า เหตุ
การณ์อันเกิดขึ้นนี้ ที่เขาเผชิญมาาก
จึงถึงให้พวกรวมแล้ว ข้าพเจ้าก็
ออกปากชมยืมนักนักนัก อวลอุลลุค

โครอยากจะซื้อชิ้นเขาลงหัว

ทวิต อุตต

ชูโตบวิปาส

ไม่ช้าก็ถึง แต่ขอเวลารวบรวมหลักฐาน ๆ ให้เรียบร้อยเสียก่อน ข้าพเจ้าค่อย... ค่อยถามถึง กระทั่งออก ๕ ปีให้หลัง ข้าพเจ้าก็ได้รับแจ้งจากคนข่าวทางโทรศัพทว่า ดิวิอุลลถูกฆ่าตายเสียแล้ว เป็นการ คาย โคม นามือของพวกขัณฑกาคาชาวโคยแท้. เราไม่เคียดระนามอันโคยเหมาะสมเท่าที่จะเรียกว่า มันคือหมาโรวในเครื่องแบบที่คล้ายเป็นพวกมลายู. (ตอนหลังกลายไปใช้โรมมลายูไปเสียแล้ว รอมอติวันเล่าแต่ว่า ผู้ฆ่าหน้าเป็นโรวันที่มาร่วมบุกกับนายปักษิ พนมขง)

ความคายนของดิวิอุลล ทำให้บันทึก การไปทำ โคตินที่กรุงอินโดนีส์ ตามตามเขาไปด้วย.

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม มাত্রแม้ว่า การตายของเขาส่งสำเร็จลงด้วยนามือโรว งานและเกียรติคุณของเขายังสถิตอยู่ ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงงานชิ้นเด่นของเขาเท่าที่ข้าพเจ้าจะรวบรวมหลักฐานได้และเท่าที่ความทรงจำของข้าพเจ้าจะพึงมีอยู่ ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า รูป ชีวติ มจจัน นามโคตติ นชวิติ แม้ที่เคยว่างกายยอยยับกับสุนัขไป แต่ชื่อเสียงและ เกียรติคุณมิได้ดับตามไปด้วย

ในวงการสภา เป็นที่ขอมรับกันว่า ดิวิอุลลเป็นนักการเมืองที่มีความมอันคมคายยิ่ง. เป็นผู้มียุติภาณและไหวพริบเฉียบแหลม เหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ดิวิอุลลก้าวไปสู่ตำแหน่งการแห่งความมื่อชื่อเสียงนั้น ก็แก่เหตุการณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๑ ซึ่งประวัติดาศตวรรษของสภาขอมันก็ก้าวโดยย

ถาณอันน่าอึ้งของเขา ทำให้เขาสามารถเอาชนะรัฐบาลได้เมื่อรัฐบาลสหโหวกในสภาก็ถึงลาออก แต่ผู้สำเร็จราชการไม่ยอมให้รัฐบาลออก กลยบายสภาเป็นการคอบแทน นั่นเองที่ทำให้ดิวิอุลลมีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่กล่ามเกรงแก่รัฐบาลชุดก่อน ๆ มา.

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๔๘๑ หัวหน้าคณะรัฐบาลในสมัยนั้นคือ พระยาเทพพลพจนนา ดิวิอุลลได้เสนอญัตติอันหนึ่งต่อสภาขอให้พิจารณา “ร่างข้อบังคับการ ประชุมและ การปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร” ซึ่งเป็นญัตติของเขาเอง ความมุ่งหมายในการร่างข้อบังคับใหม่นี้ดิวิอุลล ต้องการให้รัฐบาลเสนอขอและเขียนร่างงบประมาณให้ละเอียดยิ่งกว่าที่จะทำได้และเท่าที่รัฐบาลเสนอการไว้ข้างของกระทรวงในกระทรวงอื่นเพราะฉะนั้นดิวิอุลลจึงขอให้ขอละทิ้งโครงการและของต่าง ๆ อีกคือความต้องการดังกล่าว รัฐบาลได้แสดงความขัดข้องว่าไม่มีเวลาพอที่จะทำเช่นนั้นได้ อีกทั้งเป็นเรื่องยุ่งยากด้วยเหตุนี้ฝ่าย ข ก็คือ รัฐบาลไม่ยอมรับของญัตติของสภาจึงกล่าวคำนั้นเอง อันเป็นธรรมเนียมของสภาทุกสมัยมา

ขอให้เขารู้ว่า การที่ฝ่ายค้านจะเอาชนะรัฐบาลเป็น ของ ขาก ยิ่งในสมัยนั้น (แม้ในสมัยนี้ก็ตามที) เพราะปรากฏว่า รัฐบาลมีสมาชิกประเภทที่ ๒ อยู่แล้วครึ่งสภา ในกรณีญัตติของดิวิอุลลก็เหมือนกัน ตามหลักแล้วฝ่ายค้านจะต้องแพ้วันยังค่ำ อีกนัยหนึ่งถ้าพูดกันในสมัยนั้นกว่า “แพ้กัน

มาตั้งแต่ในสมัยแล้วละ” แต่เหตุการณ์ในวันนั้น โชคเข้าข้างฝ่ายค้านเป็นอย่างมาก ปรากฏว่าสมาชิกสภาประเภทที่ ๒ ที่ระบอบใหม่ให้แกรัฐบาล เกือบมีผู้ไปประชุม กันน้อย กว่า เคย

ประชุมกัน ทั้งยังระ ให้กับ ฝ่ายค้านที่ระชนะรัฐบาลอีกด้วยจึงหวังนี้ก็คือ ญัตติของนายดิวิอุลลได้เข้าสู่การ พิจารณาของสภาใน เวลาอันได้เปรียบที่สภา (อ่านต่อหน้า ๒๔)

ใครใครก็ปฏิเสธที่จะไปทำโคตินที่กรุงกัมพูชา ไม่มีให้ลำบาก คนสุดท้ายที่ปฏิเสธ คือ ดร. เปเลล ชลภูมิ ดังนั้นผู้ที่อาสาไปกรุงกัมพูชาที่แทนหลวงกาภัก ก็แก่ดิวิอุลล

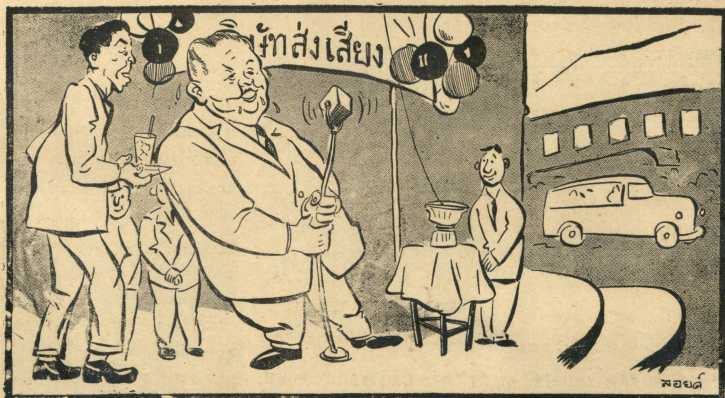
ជ្រោយជ្រុង ពេញដោយស្រែចម្ការ

จอมพลในชุดหม่นขาวเห็นโคโรนา
โก มาถึงเมื่อ ๕.๔๕ น. ในประตูชุม
พลก็ในรถทหารประหลาด เป็นผู้ใหญ
มั่งคั่ง ไม่มีริ้วหมันบริวาร แพ้ตก
ท้าย ขวางกีดขวางเป็นเพราะท่านอธิ
บดีกรมประชาสัมพันธ์ โทรทัศน์รายงาน
ไปบอกว่า อ้า "เด็กหญิงเรณู" จอวัน
นี้มา มี พงศ์สิทธิ์ พงษ์ อาจหาญ ท่าน
รัฐมนตรีกลาโหม ท่านกรมฯ ได้เคย อยู่
อยู่มาตลอด ๒ แห่งเขาไม่รับแจ้งศตยา
อันยาวนานมาก ขอให้เรียนมาแก้ไข
เหตุทว่า "เด็กหญิงเรณู" จึงต้อง
กระทรวงเศรษฐการพิจารณาอย่าง คัด
กระทรวงกลาโหม นับเป็นการมา
เรียนมาหลังจากที่พูดไปเสียแล้ว
เปิดประชุม กองเทคนิคลีขันธ์
โดยให้หนังสือสั่งเจ้าไว้ ท่านจอมพล
ก็กล่าวด้วยรอยยิ้มเป็นการกึ่งขำกึ่งว่า
ว่าว่า โครตให้รู้กันเข้าไปตามท่านว่า
รับเรียกประชุมก่อนจะเข้า ทำ ในครั้ง
นี้จึงกล่าวด้วยเสียงเคร่ง เขาก็ให้
ผู้กระทำการไปรับสั่งไป เจ้าจึงไม่

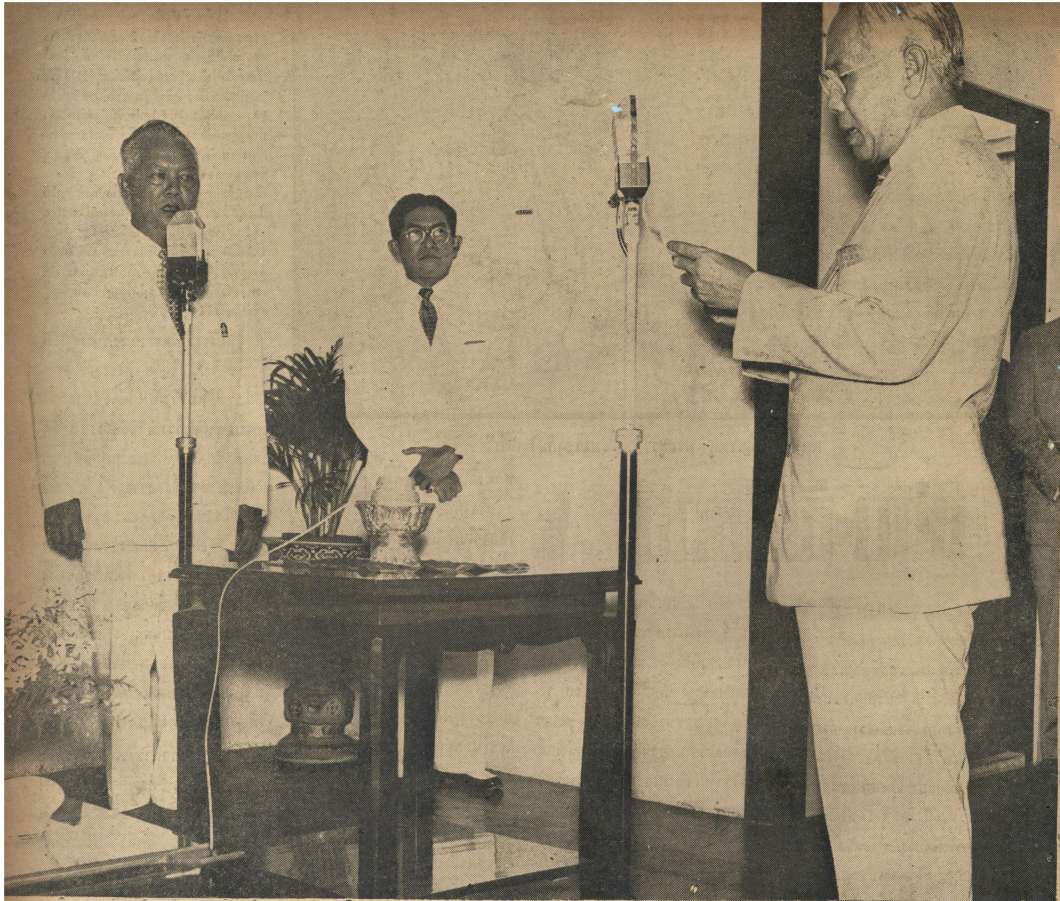
พวกหนังสือพิมพ์ที่ร้องเอะ เพราะข้อนี้ ๆ
นายกก็พูดเป็นเชิงว่า รัฐบาลรัฐธรรมนูญเมื่อ
ไทยไม่น่าต้องมาประตอนเพื่อเร่งคดีนี้ให้เร็วแต่
ยังไม่ทันพูดอะไร สภาขุนนางแห่งวังหลวงก็ออก
ว่า “เปล่าหรือคืบ” ที่พูดนี้ไม่ใช่หาเหตุจะ
เลิกประตอนเพื่อเร่งอะไร เพราะผมจะไม่ทำต่อไป
ตามเดิม เพื่อจะเร่งให้เร็วเพราะเร่งช้า

เพื่อที่จะบอก (เขา) ให้รู้ถึง
เห็นจริงไปเสียเลย รอมพาท่านนี้เลย
เด็กเซอว่า "คุณเผ่าเน่ไปอย่างนั้น
อยู่ในฐานะเป็นรัฐมนตรีช่วยมหาด
ไทย เป็นเจ้าพระวรวงศ์เธอทั้งนั้น
กับไปออกแต่ถึงกับเป็นอธิบดีกรมตำรวจ
เสียด้วย การไปนั้นก็ไปเงินนโยบาย
ของพรรคฯ ผมเลย ป่วยกับ และ เคย
พิมพ์ไปแต่เวลาเด็กสาขารพวัก ๆ
ไป การที่เด็กสาขาคณะไปหาแล้ว
คนจริงก็ไปหาแล้ว แต่ใช้
แง่ต่อประชาชนแล้ว ข้าราชการกว่า

จอมพลตราฐ์ต่อไปว่า "สมอบชาเสนอความ
ในใจของสมเกี้ยวแก่พรรคเสรีมันจักคิดหา ความ
จริงมรรคกว่า ในการตั้งพรรคคนทั่วไปก็เห็นว่า
พรรคนี้เป็นพรรครัฐบาล เป็นความรู้สึกละ
(อ่านต่อหน้า ๒๔)

“ส่งเสียงไม่จำกัด จนเสียงแหบ”

จอมพล ป. พิบูลสงคราม กับนายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์

เปล่า! ไม่ใช่พบกันในพรรคเสรีมนังคศิลา หรือ
ในสภากุฆาต หรือในงานวาศสไมสร แต่เพราะนาย
พลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ เชิญ จอมพล ป. พิบูล
สงคราม ไปเป็นแขกผู้เกียรติบริษัทรับส่งเสียง จำกัด
ณ ถนนเยาวราช เมื่อวันที่ ๑ เดือนนี้

อันว่าบริษัทส่งเสียง จำกัดนี้ ตามสัญญาบัตรที่พิมพ์แจกใน
วันนั้นว่า ได้จัดตั้งบริษัทกระจายเสียงแบบมีสายหรือเรียกอีก
นัยหนึ่งว่า วิทยุพวชน ขึ้นสำเร็จเสร็จสิ้นทำการกระจายเสียง
ได้แล้ว และ "เป็นงานชิ้นใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนใน
ประเทศไทย — เพื่อหวังเป็นอนุสรณ์แห่งอารยะธรรมของ
ประชาชาติ และอำนวยประโยชน์ในด้านบันเทิงให้พวคน "

บริษัทนี้ ประกอบด้วย นายพล ตำรวจเอก เผ่า ศรียา
นนท์ เป็นประธานกรรมการ, พลโทหม่อมหลวงชาย ภูธร
เป็นรองประธาน, นายประสงค์ ทองนันทน์, นายพลตำรวจ
ตรี พิชัย ภูธรวนิชย์, นายร้อยตำรวจเอก สุวัจน์ ไชวา, นาย
สมาน วัชรศิริธรรม, นายลัม จูฑีเป็นกรรมการ และ นาย
สนิท ทองมณี เป็นนายช่างที่ปรึกษา.

← หลังจบการพูดที่ตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ อำนวยการงานการ ก่อตั้งบริษัท
แล้ว จอมพล ป. พิบูลสงครามกล่าวตอบ

นายพล ตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ กำลังดูแผนที่แสดง กระแสร์ คือ
ของวิทยุพวชน ซึ่งเขาจำกำลังอธิบาย →

ภาพถ่ายซ้าย—ประธานเป็นนายคณบดีกระทรวงมหาด
จะมาเป็นให้ พอมองถึงสิ่งใดใดให้รู้สึกเป็นเกรงใหญ่ เพื่อ คอยรับ
ตำรวจจราจรที่ทำงานหนัก

← สอดภาพล่าง— จม.ที่จอมพล ป. พิบูลสงคราม มีอันบรรลิมศักดิ์ตาม
ด้วย พลโท หม่อมหลวงชาย ภูธร และอีกภาพหนึ่ง นายพลตำรวจเอก เผ่า
ศรียานนท์ ประธานกรรมการบริษัทนี้.

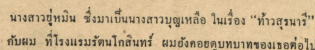
ในพิธีเปิดบริษัทส่งเสียง จำกัด กระจายเสียงแบบ วิทยุพวชน

หนังสือกาเถียนเขากีจริง ๆ

ถ้าจะเปรียบเทียบระหว่าง “เวทชีวิต”
กับ “แหวนประคัมภีร์” แล้ว ถ้าเป็น
สักเปรียบเทียบก็คงสักากับสีขาว แต่ถ้

แต่ทรงกันจ้ำม, “แหวนขรภัก
ก้อย” ก็ได้ออกเคื่อนโน (ผู้ขาย)
อยู่ไม่ยอหย่อนกันสำหรับความมีเม
ยงา ๆ ที่หาได้ตลอดทั้งราวกับนาง
นางสาว ข้อง เมีย ของอีคำวั้น หมา
เชื่องชายนมทอกล้านเป็นอาทิ ซึ่ง
แม่มีสาวท่งไปโลมแหวนที่ออกวาง
ในร้านขนมขี้สับ ความเชื่อ
ของอีคำวั้นทำให้เธอซุกซนและไปบ่
ค้นหาควมข้านอกจ้านม ซึ่งหมอก
ว่าแม่มีเมียนัยคักลอกทั้ง คงระ
แหวนหลก เข้าไปในร้านขนม ทอกล
นั้นจึงเข้าไปเมื่อตอนเช้า บิธิดูชาย
ผู้รักชมนมมากที่แล้งัว พยแหวน
อยู่ในขนมที่กินเข้าไป แต่อีคำวั้น
นั้นบิธิดูว่า หมอนั้นหาซื้อลูกค้าที่
ซื้อใน บิธิดู คนชมนมเป็นระจำ ไม่
เปล่า ๆ ถึงมีว่าระจำได้โดน แต่
ความเชื่อ และความกลัวอีกมากมีของ
เขาไม่อาจจะไปโทษเขาให้เป็นเรื่อง
เป็นราวแตกหักกันไปได้ ถิ่นมันขึ้น

ผู้สร้างหนังสือ (วิจิตรเกษม
ภาพยนตร์) โกยมีชัยบุรี ของควิสิกซ์

เพราะฉะนั้นทั้งไทยประวัติศาสตร์
(อ่านต่อหน้า ๓๐)

100

บุกวินิจฉัยคดี

โจทก์เรียนไทยเอาอย่างเขมรเข้ามา. สมก. ก็ว่าว่า ทุ โห้ เขมรอะไรเอาไปใส่ รากไทยต่างหาก พวกคุณลองไปเขมร มาแลดูไปเห็นเขมรเข้า ถ้าเขาไม่พูด เขมรพูดก็ไปรู้ว่ามันเขมร ก็เขมรนั้น ไปฝากไทยทั้งนั้น องค์โครมเมื่อ๑๐๐ ปีมานี้ ท่านมาอยู่ที่เมืองเรานี้ มา ขอมมาเรียนที่นั่น แล้วกลับไปครอง กรุงกัมพูชา ที่เรานี้เจ้าเมืองใส่กระดุม ๕ เม็ดนั้นเราเอาหัวนมธรรมมาฝาก อันนี้เคย สมเด็จพระเจ้าคุณแก้ว เขาไม่ยอม เขา ให้ลูกทอส (เนื้อโค) อย่างนั้นแล้ว เวลา ไปเมืองนอกถึงคือขลุ่ย เมืองเรามาวัน รวดเขาทำ ทดลงสมก.ก็แพ้ เขาเอาลูก คองนโค ที่มาทลงพิบูลเขาก็ให้ เลิกตั้งครุฑพระราชาศักดิ์ สมก.ก็บอกอย่า เลิกเลย ขุนนางเก่าๆ เขารบ เลียไป เพราะทำความดีความชอบไว้ แทนเป็น นแพทย์ชาย มาบอกเลิกของเขาทมก.เมื่อ ไม่พอใจก็อย่าก็แต่ ขันมาใหม่ ก็แล้ว กัน ที่เราให้ขลุ่ยก็ไม่มีให้หมดทุกไป เอง. เขาก็ไม่ยอมอะไรให้ให้ เอา— ออกประกาศให้ลาออกจากราชศักดิ์ ยางคนก็ออก ยางคนก็เลยๆ ผลสุดท้ายก็ให้คนขานเก่า ที่มาบอกเขา เรื่องอำนาจนั้นมา เกิดนึกยังไม่รู้ อยากรบเป็น สมก.ก็ เอาพญาชาเขย สม ก.ก็ เอาพญาภูษี ขึ้นมาละ ให้ หลวง วิจิตรวาทการ—อ่านลาพินและคดีขึ้น ะเอาอย่าง มากก็เอิด ทุก็อะไรนั้น เสนอไปไป. ก่อนนั้นเป็นค้อน สงคราม คดลงสมก.ในกรม. มีคนถามผมว่า แล้วหลวงวิจิตรให้ใช้ชื่ออะไรล่ะ สมก. บอกว่าสมก.ให้ใช้ชื่อสมก.พินานะ. ว่า ได้ว่า พระเวทย์ยตร์ แก่เปลี่ยนเป็น มาบ.ป. มูล สันสน เวชยันตร์ วัธสุตถิ์ เลียบว่า ๓ แล้ว ส่วนหลวงอดกลัยก่อน แก่ไม่ได้อีกชื่อสุตถิ์หรือกลัย ชื่อเก่าแก่ ชื่อยตร์ พืพระคุณ เลียบเปลี่ยนเป็น อดกลัย อดกลัยก็จริงไปเลย ส่วนผม ไม่มีใครเปลี่ยน ชื่อผมได้ นอกจากใน

หลวง เมื่อให้หลวงวิจิตรไปให้ สมก. เสนอขึ้นมายก ชื่อสมก. แปลกก็ มี คนเคียวในเมืองไทย อ้อ ส่องคน อีก คนเป็นคชชัฏอยู่ด้วยสองคนหลาย ตอน นั้น ผมเขียน พันทิ์ หลวงสกลย์ แก่ ทเว โทนอัยคองมาขังครก! สมก.ก็ให้ ร้อง ขอลไปว่า โสธสมชัยไม่เขียน แก่ก็หัว เราเราก็บอกว่าแก่อัยคองคองคนชัย รดของแก—ไม่ใช้สมหรือ

ต่อมาถึงปัญหา “แยกไม่ออก—ขลุ่ยไม่ถูก—ลูกพรหมนี่” คือปัญหา ที่ทำของมด. ท่านว่า การไปหาเสียง กัดการไป ทรวร ราชการมัน ก็ถึงเอา เงินไป ทรวรกาณณ์ นั้นแหละไป ว่ายทั้ง หก. นายคงแกก็ร้องว่า ทำไม่มัน ะแยกกันไม่ออก นอกจากไม่แยก แยกมันจึงหากเล่า ในทาง ประเทค เขาตั้งองค์หลวงของพรก. ท่านนั้นไปหา เสียง. เล่นอย่างรัฐบาลทำไป เค้า เรียกว่าเป็นนักฉวยโอกาส ก็คือว่า ได้ แล้วเป็นเอา. วิจัยแยกไม่ขาดอะไร เวลา เราจะไปทรวร ราชการ เราบอกข้า ราชการไปว่า วันนั้นวันนั้นขึ้นมา ทรวร ราชการ ประชุม ข้าราชการ. แล้ววันไหนเราจะไปหาเสียง เรา ก็ ประกาศว่า อ้อเร มาหาเสียงละไว้ ข้าราชการอย่ามาเกี่ยว ประชาชนเขา มาฟังประกาศ. ไม่มีประเทศใดในโลก เขาเล่นแบบพรก.รัฐบาลแบบนี้. แล้ว ทำไม่ยอมพูดอะไร ไม่รู้ แก้วก็เขียนว่า ขันๆ ไปยังเอง เหลือคนพระวิสุตแล้ว ยังอุทิศวันเป็นพระกัศยาท่านเอง ”

หากนั้น นายคง คอยไป ชั่งเงี่ยง เรื่องประกาศสังคมว่า การประณินสัง คมนะ มันก็หรือ? แก่นั่นออกมากิน กาลงเทระ ประชาชนคนขายการคาย โหงกาพท่า ะกินเข้าไปยังไม่พอจะมา เกือบประณินสังคม ใครมันจะเอาด้วย เอง เอาให้มันพิลชีให้เหลือใจเสียก่อน ละไม่ว่าเลย

นายคง ปราบปรกษาว่า “พวกคุณยังไม่ รู้” นี่มีข่าวว่า รัฐบาลจะ เก็บภาษี หลังคาบ้าน มี บ้านที่คืนเท่าไร เก็บละหมด ทรวรนี้ละคนไทย เป็นใครอะไร คุณไปเดินดูหัวไป คนไทยเรานี้เป็น แต่ทว่าพอ สดางค์ไม่มี คนต่างตัว จ้างหาหมี่ สดางค์ ทรวรไม่มี เพราะฉะนั้น เมื่อเก็บภาษี ทรวร? คนไทยก็ต้องเอาแบบๆ ละ”

นายคงทรวรเอา เล็กๆ เมื่อรู้ข่าว ว่า คุณเล่าไปหาเสียงอีกสาธไปบอก ว่า “นายคงเป็นลูกหลานเก่าครกไม่ไร”

“อ้า—อ้า— ถักนออย่างอิมบิเด กรมตำรวจไม่รู้ ว่า นายคงเป็นใคร ละก็—ผมเป็น องค์ อาตมา ละ— อาตมาปรมาบัณฑิตใจละคุณ”

บรรพต สิงห์พันธุ์

□ หัวทกกันชีวิต

ต่อจากหน้า ๒๔

“โอ้หิวมาเร บ่านี่มีไม่รู้ จัก เจ้า ของรตกันนี้ระระ”

หล่อนก็เดินเสียงคนขับรถแก๊กๆ คอยว่า “รู้จักขับอะไร โอ้พวกปากมอม ปากสอเหล่อยู่นี่แหละ” พลงข้างมือ ไปยังกระถวง นกควาญซึ่งโดนคนขับ รถของเลอกรโกนคอบก็ว่า

“ตัดไปเร็ว เดี่ยวพ่อชนแหลก!”

แล้วเขาก็ตัดรถ เคลื่อนที่ต่อไปอย่าง รวดเร็ว

ด้วยสัญชาติญาณ อันงมรมา บักรัง นกควาญพอจะรู้เดียงนึ่งเอง ว่า ตัวของ หล่อน คือใคร อยู่ที่ไหน ตัวก็อยู่อย่างไร.

“ใช่—ขาดลา”

□ สภา—สันดาห์

ต่อจากหน้า ๒๕

มีหน้าข้าซึ่งถูกไปถูกขมาจะด้วย พอ มาถึงสโมสร เลี้ยงสังสรรค์ คุณกัน ความ ระบือว่า

ข้าพเจ้า รังเอินถาม ถึงผลการหา เสียงที่ท่าพินธุ์ เพราะได้ข่าวว่า พรวรฝ่ายสนับสนุนภายใต้การนำของ “อัครวิมเท็กแห่งยุค” ได้เข้าขบวนบุก โหมตีอย่างชนิดที่หนักหน่วงกับ รั้วเขาอยู่ หรือเปล่า?

“นกเขาน้อย” หัวเราะกึก. ยัก โสลดเล็กน้อยพริบตาถึงคำว่า “เรื่อง เล็ก” แม้จะมีระกุกโหมตีด้วยกำลังฝ่าย สันสนับสนุนมากกว่า แค่มก.ก็รออยู่ ฝ่ายสนับสนุน หลายคน ถูก ประชาชน โห้เอา แก้วผสมกลั่นขึ้น! ประชาชน สันสนุนกลากเกลื่อน...แต่ผมผมกั้น”

“นกเขาน้อย” อันที่พิศก็โยก โย ว่า ทัพหน้าโคกกลางเมือง ก็เที่ยว สมคนเคียว ก็ มี ฝ่าย สันสนุน ทั้งคณะ ทำทงเวลากันเรียบร้อยแล้ว ว่าเร ้โกกกันในเวลากลางคืน แต่ส่งเจ้ากรรม ทกมาเสียก่อน ชะรอยจะเป็นโชคก็ของ ฝ่ายสันสนุน มีคณะสมรปล่อย “กั๊ก” ให้ ฝ่าย สัน สน เ็น ฝ่าย เลียบเลย

พญาไปพญา ส.ส. ขาญบุทลา ก็ เยี่ยมเลยให้ พังว่า กลัย ราก กาศสินธุ์ คราวนี้ โศภก เอาความเศร้าโศกมา ด้วย เพราะมีคามบังเกิดเกล้าก็ถึง แก่กรรมเสียแล้ว ก่อนหน้าที่จะมานี้ เพิ่งไม่กี่วัน ที่ประชุมโคระเหลืงมเลย คือไปอัยคองมาประเพณี

คุณก็ถึงได้สารทุกข์สุขดิบอย่างคน ท่านๆ ะพบกันเมื่อสักพักแล้ว ก็ย่น เข้ามาสู่ประเด็นเรื่องรถขลุ่ย. ข้า ง ฝ่าย ส.ส. ของบุทลา มีความคิดเห็นว่า ที่ประชุมฯ ะประกาศ ะประชุม โศภก ให้เหตุผลว่าไม่มีเรื่องอะไรที่ประชุม นั้น เห็นจะต้องยกเลิกกันชงเหอย เพราะ ว่าเรื่องที่จะมาเข้าสู่ที่ประชุมนั้นมันเยอะ และไป กระทุ้ง ก็มากมายก่ายกอง ค้าง คอยอยู่ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร กระทุ้ง ของผมเองก็ ๕—๖ กระทุ้ง ไม่เชื่อ ไปถามเจ้าหน้าที่ระบือขลุ่ยได้ ผมพก มีหลักฐานยืนยันนะ นอกจากนั้นก็ยัง มีว่า พ.ร.บ. ของฝ่ายค้าน ก็หลาย ฉะนั้น แล้วทำไมประชุมจะเลิกไม่สา- คัญ ผมเกรงว่า ระกุดเสียงฝ่ายค้าน ละมั้ง.

ข้างฝ่าย ส.ส. อัมพรฯ ที่มีความ เห็นสอดคล้องกับ ส.ส. องบุทลา เห็น ะเป็นสมัชชาในพรรคเสรีประชาธิปไตย— โดยยกกันลงลง ส.ส. อัมพรฯ กล่าว

เผยความคิดเห็นว่า การประชุม
อย่างนี้ไม่สมควร ถ้าวันก็ด้วยความ
เย็นจึงแล้ว ควรจะได้มีการประชุมกัน
ตามปกติ เพราะเวลาของสภามันย
เหลือเกิน และอีกไม่ก็เกิน ก็จะต้อง
พิจารณาพระราชบัญญัติงบประมาณ
ประจำปีกันแล้ว ถ้าถึงขั้นเรื่อง
งานทางบ้านสภาทั้งครึ่งทั้ง สอง
ประมาณเข้า ก็จะต้องนั่งกันใหญ่อีก
ควรจะให้ใช้เวลาของสภาทำประโยชน์
ไปอีกว่า ถูกตร ประทาน ๓ อำนา
ตามข้อบังคับที่ระสังกะประชุมให้ แต่
ก็เห็นว่าไม่ควรจะทำอย่างนั้น ควรจะ
ให้มีการประชุมตามปกติอีก

ปอ. ท่านผู้นั้นควรจะเกิดความสงสัย
ขึ้นตามควรเกี่ยวกับ ส.ส. ของพล โย
คำนี้ ที่มีชื่อว่า "นกเขาน้อย" ถ้าเจ้า
จะถือโอกาสที่บรรดาภิบาลให้ฟังเพื่อประค
ความรู้อีก ก่อนที่จะขอแนะนำให้ รู้จัก ส.ส.
ของพล ฯ เสียก่อนว่าเขามีฐานะการเงิน
ว่าอันบรรดาภิบาลเห็นแล้วแล้ว ๆ หาก
คนจ้ แต่ทว่านี่คือปัญหาการพูด เวลาอีก

ปรายในสถานจะอภิปรายอย่างต้องแล้ว
เป็นจึงพระจะโดนด้วยเหตุผลอันน่าฟัง บาง
ที่ทำให้เคลือบแคลงเอาที่เดียว นอกจากนั้น
ก็ยังมีคือประเพณีในทาง "แนว" หรือ
หมอรา ร้าได้อธิบายแล้ว แสดงในงาน
มีเกียรติหลายครั้งหลายหน อย่างเช่นใน
งานวันเกิดของท่านจอมพล สมุหค ณะราช
มีก่อนนั้น และในงานสำคัญ ๆ อีกหลาย
แห่ง จนเพื่อน ส.ส. ด้วยกันก็ต้องมาให้
และตั้งไว้ว่า "นกเขาน้อย" ถึงตัวเล็ก
ขึ้นเท่านั้นเอง

เอาละสัปดาห์นี้ข้าพเจ้า ขอเอา
เรื่องเชิงบรรโต สภามาเล่าสู่กันฟัง
พอแต่จัดไปก่อนบัดนี้ ถ้าไม่ค
เสียอีก ละก็ จะเอา มา เล่า ให้ฟัง
อย่างถึงใจ พระเดชพระคุณ ที่เดียว.
แต่ข้อ ๑ ท่านจะต้องได้อ่านแนเพราะ
เหตุว่าในข้อบังคับของสภานั้น ประ
ธาน ฯ จะสั่งการการประชุมติดต่
กัน ๒ ครั้งไม่ได้ ฉะนั้นยังง
คราวหน้าเมื่อไม่เรื่องก็ต้องประ
ชุมกันแนอย่างไม่มีปัญหา.

แก้ว นันทน

ไฮ-สปีดอาช

□ เรื่องหนึ่ง ๆ

ต่อจากหน้า ๒๔

เรื่อง "ท้าวสุรนารี" นี่จึงประกอบกั
ยูหมื่น การารินฝ่ายหญิงของช่องก
มาแสดงเป็นแม่อยู่เหนือ (หญิงไทย
คนสนิทของคุณหญิงโม)
เจ้าหลุย การารินฝ่ายชายของช่องก
อีกเหมือนกันมาแสดงเป็นนายกองร
พิชัย (ทหารไทยใจกล้าสมัยโบราณ)
ทองวอง ผู้กำกับการแสดงเงินม
ก็จาก ช่องกนั้นแหละ มาทำก
"ท้าวสุรนารี" นี้
วิไลวรรณ วัฒนพานิช การ
ฝ่ายหญิงของไทย แสดงเป็นท้าวสุ
นารี

สุรสิทธิ์ สัตยงษ์ การารินฝ่ายชาย
ของไทย แสดงเป็นพระยาสาสงคราม
(น้องชายท้าวสุรนารี) ซึ่งไม่ใช่พระเอก

นั้นแหละครับ เรื่องมันเป็นอย่าง
ที่เล่ามานั้นแหละ... อ้อ, ผมเกือบลืมคน
ไทยที่สำคัญไปอีกคนหนึ่งคือ ม.จ. สุร
วรรณดิศ ดิศกุล ซึ่งทรงมีหน้าที่เป็น
กำกับการแสดงฝ่ายไทยและผู้กำกับการ
ถ่ายหนังอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ท่านผู้
กำกับจะทรงหนักพระทัยหรือเบาพระทัย
อย่างไร ผมยังไม่ได้รับทราบ เพราะ
ไม่ได้พบกันมาตั้งนานแล้ว.

แดง พยัคฆวรรณ.

บริษัท รัชตบริการเดินเรือ จำกัด

ผู้แทนแต่ผู้เดียวในประเทศไทย

ขอ

บริษัท มิตซูบิชิ จำกัด
(มิตซูบิชิ)

มีเรือสินค้าเดินประจำระหว่างกรุงเทพฯ-ญี่ปุ่น-ยุโรป และ อเมริกา
ทั้งการทราบดีกติกาก่อได้ที่สำนักงาน ๓๒๒-๑/๕ ถนนสีม่วง

โทรศัพท์ ๓๒๑๗/๒-๓๐๗๑๑-๓๒๑๘๒

ให้นายปลุกเพื่อนหน้ากลังมา แล้วนั่ง
ทวนทรวงต่อไปตามเดิม. สองคนแล้ว
เมื่อยไปอยู่ที่โรงพัก ไม่รู้ว่าประมว
ณชัชวาลย์ก็มาถึงแล้ว. คนนั้นก็
ถึงลูกแล้วก็นำมาไกล แต่ก็ไม่ได้
จริงให้ให้โทษเสีย.

อ้อสิยานาคีที่มามีแสงไฟสว่าง
ย้ายอยู่ตรงหน้า ประตูล้อมขึ้น เสียงเบร
รอนเท. คนเล่าประจักษ์ไปไขกุญแจ
แล้ววิ่งถึงค้ำค้ำแล้วเข้ามา คอจาก
นั้นประจักษ์ถึงกลังอีกคน.

ผู้ที่ก้าวออกมาจากโรง เบ่งขณะ
นั้นประจักษ์กับแสงไฟสีเม่นค้ำ หน้ามุข
ก็ออกมาดู ทลางชายคนไปรักของ
เจ้าแล้ว แลเห็น.

อาก้า แสง วิชชา ทาใจและประ
ทลางให้เห็นชายที่เขากำลังคบหา
ด้วยนั้น โฉน ขยับ หน้ามุข ที่ติด ใหญ่
อย่างเรียบร้อย เมื่อถามคนทั้งสอง
คนจึงยืนอยู่ ๆ ก็ทวนทรวงคำสั่งของ
เจ้าแล้วกลับแล้ว อาก้าก็ประจักษ์หน้า
ด้วยความพอใจ. แล้วก็เดินเข้าไป
ทางหลังกลังเพื่อรอเวลา ที่ตำรวจ มา
ถึง.

หน้าตาหน้าโอ๊ก. มันน่าเหมือน
ห่าน. หน้าโอ๊กมีเสียงคนเรียกประจ
ษามันประจักษ์ถึงเสียงของออกไป แล้ว
ก็กระโดดเข้าประจักษ์ออก.

ตำรวจสั่งนายเดินเข้ามาพร้อมด้วย
คนใช้ทั้งสองก็ถูกส่งออกไปตาม. คน
ทั้งสองจึงต่างผละไปว่าสามสาว
ที่นำ อ้อสิยานาคีนั้นนายปลุกหนึ่ง
นอนบนเตียง.

ตำรวจ ทั้งสี่คน ขึ้นไปบนหน้ามุข
แล้วก็วิ่งไปหานายปลุก. ในขณะเดียว
กันคนใช้คนหนึ่งวิ่งไปบอกให้นาย.

ตำรวจ ผู้ที่ ทลางสามสาว เข่น
เป็นทลางแล้ว.

“นายปลุกใช้ไหมระ, โยปลุก?
ที่มาก,อะไรก็ได้ไม่ต้องเห็นชอบ

“ผมมีเงินมากคน. ผมขอรับ
ลึก” นายปลุกก็หัวเราะประจักษ์เมื่อ
อย่างนั้น. “ท่านรองตรวจอา
เขาเรียกกันผมเลยคน. ผมก็คิดไป

แล้วก็รู้ส่วนลึกแล้ว.”

“อ้อสิยานาคีไรกลังไม่ได้. รอ
เดี๋ยวเจ้าออก” ท่านรองทุกคนก็
ก็แตกคั่งกลังเข้าให้ลึกลับแล้ว
ตั้งอยู่ ไล่ ๆ

เวลา ผ่าน ไปราวหน้าโอ๊ก ไม่มี
ใครพูดอะไร. นายปลุกนั่งไปไหน. คง
หน้ามุข. ท่าทางของท่านรองไปบอก
ว่าระพยายามเข้าใจงานของเขาโดย
นายปลุกเริ่มรู้สึกว่า ที่คนจากการฉี
ที่หมัดกระจะไม่กินกินไปนัก. อ้อสิ
ยานาคี เรื่องว่าระ กลัวย้ายให้ หรือระ
ไปนอนกร.

แล้วก็มี เสียงคน ลากของเข้ากระ
กรว ๆ มาจากที่ด้านข้าง. เจ้าแ
แล้ว เห็น เข็น ลากของมาที่หน้า
มุข. เรียกอาก้าซึ่งมาขึ้นอยู่ใกล้
ลิ้นบนค้ำกระหือหือ สองสามคำ แล้ว
ก็วิ่งขึ้นไปบนค้ำ

ท่าน รอง หน้ามุข ยืนอยู่ กับเศรษฐี
ใหญ่อยู่ด้านหน้าบนเป็นกันเอง แล้ว
พูดว่า

“ง่ายเหลือเกินคน. เจ้าสิ.
ผมว่าระจะออกมาขึ้นเข้าก็ ก็เลย
ไม่ต้องเหนื่อยเสียแล้ว. จะเอาขึ้นย
คน, ใส่ลูกเสียไหม?”

“เอาไว้ใช้การได้เลยคน. ผม
ไม่ยาก ระเสียเวลาพอระ? ก็มันอีก
ไฉนจะขึ้นยี่สิบพวกนี้”

นายปลุกไปไหนแรง. เล็ดลึก
วิ่งไปนั่งแล้ว. แต่ก็พยายามสกลไปไว้
อย่างนั้น.

“ผมเอาเงินมากินเจ้า. นัคน
เงิน” พูดแล้วก็แล้วขวานมากระ
ออก ก็หยิบยื่นก็แล้วขวานใหญ่มา
โยนให้กระ. เจ้าอ้อสิยานาคี.

เจ้าแล้ว. เจ้าอ้อสิยานาคีทลาง
ว่าเมื่อเห็นเงิน รู้สึกแปลกใจและก็
ระคนกัน. นึกถึงได้ว่าคนชื่อนายปลุก
ระเอา เงินถึง สามหมื่น มากิน ให้
ง่ายกายเช่นนี้.

เจ้าแล้วมาเศรษฐี วิเศษขึ้นมา
นัยนัย. เมื่อมีนัยนัยสามหมื่นเงิน
สามหมื่นบาทแล้วแล้วเขา ก็ทำ

ขึ้นให้อาก้า. แต่กับกับเอง เขาก็
ก็วิเศษขึ้น. คล้ายกับกับกับกับกับกับ
ขึ้นมาดังอย่างหนึ่ง. เศรษฐี ใหญ่
อ้อสิยานาคีอาก้า แล้ว ก็หมัดก็ ลือ
กลั ย โฉน เงิน ลง ขน ไร่ คามเค็มแล้ว
ถามขึ้นด้วยเสียงกรว่าว่า

“แล้วอะไรจะเอาขึ้น?”

“ผมขอขึ้นเป็นค้ำคน. ผมทำ
ผิดไปจริง แต่กับกับกับกับกับกับ
พว่ง ผมจะไป โฉน ที่นำ ให้ เจ้าแล้ว
เสร็จ. เจ้าแล้วไม่ต้องกลัว”

“ก็อะไรจะไปลัดคนอย่างนี้”
เจ้าแล้ว แลเห็น ทลาง “มีเจ้า
เงินมากินกระระแล้วก็อ้อสิยานาคี.
มีเจ้าไหมว่าเงินมากินเท่าไร?”

“ก็—สามหมื่นนัคน”

“สามหมื่น” เจ้าแล้วแล้วกระเสียง
ดัง “มีลูกไปจัดกัน เงินของทุกหมื่น.
มีเจ้าแล้วสามหมื่นแล้วอีกสองหมื่นละ,
จะว่าขึ้น?”

นายปลุกทลางดังกร. คง
เช่นกับกับ. ทั้งสองคนนั่งเห็น
ท่อนไม้ คำพูดที่ไม่ได้ว่าระให้คนทำ
ให้เกิดความโกรธระทุกไปออก. ท่าน
รองเห็น จึงขึ้น ก็หมัดแล้วกระ
นายปลุกก็หัวเราะอ้อสิยานาคี.

“อ้อสิยานาคี. เงินอีกสองหมื่น
ไปไหน? ขอดมากร ๆ. อย่างให้อ
คงใช้ชานา.”

นายปลุก พยายาม สกล ไป แล้ว
คอยว่า.

“ท่านรองคน. ผมขอความเห็น
รวม. เงินนั้นสามหมื่นแล้ว. ถาม
อาก้าก็ไม่ได้”

อาก้าวิ่งสวนหน้าว่า

“โระเจ้า. เงินห้าหมื่น ขอดสาม
หมื่น. มีใจถึง ๆ หนา”

“โระใจ?” นายปลุกขึ้นเสียง
ดัง “ลือเอาเงินไปซื้อค้ำสามหมื่น.
ถามเจ้าของก็กินเอาไหม?”

ไฮ-สปีด

“ถูกแล้ว อ้อสิยานาคีสามหมื่น.
แล้วเอาไปทำหมื่น. อีกสองหมื่น
ระเจ้ากระผมไปซื้อของให้ท่าน. ลือ
เอา สองหมื่นมากินเสีย ๆ. อ้อสิ
ยานาคีเรื่องกระ”

“มีใจถึง ๆ หนา”

นายปลุกสกลไปด้วยความโกรธ “กุ
ก็สิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว. ถ้าใจถึง
อย่างนี้ ผมก็บอกอ้อสิยานาคีไปไม่ได้.”

“นั่นกระผมใช้ไหม” อาก้า
ทางอ้อสิยานาคีพูด “ท่านรองคน.
ผมขอเอาตัวอ้อสิยานาคีไปคืน. ถ้า
ผมเอื้ออะไรไป ก็ไม่มีใครชกกระผม.”

เจ้าแล้วแล้วอ้อสิยานาคี

“ท่าน รองเอาตัวผมเข้าคุกก็ได้.
ผมว่าไม่เสียเวลา พวกรู้ใช้ พวกรู้ช

คำที่ทัก ๆ พวกรู้แล้ว. มันแล้ว
เมื่อก่อนทุกคน. ผมขอขึ้นยว่า
เงินของหมื่นห้าหมื่น. ถ้ามันเอา
อีกสองหมื่นมากินไม่ได้ ก็ตั้ง

ศาลได้เลย.

นายปลุกพยายามสกลใจอย่าง
สุดความสามารถ แต่ความโกรธ
แค่นิดเดียว ขึ้นสู่ระดับสุดขีดเสีย
แล้ว. เล็ดไทยเล็ดทลางถึงจุด
ระเบิด. เขาถูกขึ้น แล้วก็โคตเข้า
กระเศรษฐี ใหญ่ แห่ง คน ประมุข
และ ถูกทักก็เล็ดออก. เจ้าแล้ว
เซดลาไปพวยพุ่งขึ้น. เจ้าแล้ว
ไม่ใคร่จากกันก็เกิดขึ้นอย่างรวก
รวกทำให้ทุกคนตกตะลึงไประ
หนึ่ง. อาก้าเป็นคนแรกวิ่งไประ
เจ้าแล้วขึ้น. เศรษฐี ใหญ่ ไม่เคยถูก
กระเล็ดสกลก็แล้ว แล้วก็กระ
“โอ ลือ..... โหพา ขั เรน-กุ
เอามีคายน” เขาหนีไปทาง
รองแล้วพูดก็ไปว่า “เอากันไป
ก็กระเล็ดคน. ผมไม่พูดกับมัน
แล้ว.”

ท่านรองซึ่งถูกขึ้นอยู่แล้วเมื่อเห็น

บุกวิชชัชชักร

เหตุการณ์นี้เข้าขั้นรุนแรงอย่างคาดไม่ถึงให้คิดเท่านี้เข้าไป นายปลุกซึ่งถูกตำรวจสองนายยึดตัวไว้อย่างแน่นหนา แล้วก็ยกมือขึ้นคนหน้าเขาเต็มแรง พาลงเท้าว่า

“มีแรงถึงที่เสียแล้ว. นักร้องนักกุ่มยังโหลยยัง เชียวหรือ? โอ้พวกคนจีน คำอย่างนี้ น้อยๆ หนักๆ แผ่นดินเหลือเกิน” แล้วหันไปทางสามฝั่งซ้าย ยืนคุมเชิงอยู่ข้างๆ, ร้องทออย่างมีความหมาย, แล้วก็พูดอย่างนั้นคำว่า “แม่, นักร้องให้ไป ปักการ”

ในไม่ช้ามันก็ออกมา นายปลุกก็ถูกฉกถูกแย่งมือ แล้วก็ถูกลากตัวสู่ตึก ออกไปจาก คลุหาสน์ เต๊ เก้ เต๊ แซ่เต๊ มหาเศรษฐีแห่งนครปฐม. คงร้องไห้โฮ วิ่งตามไปติดๆ อย่างไม่ลดละ. △

(ยังมีต่อไปในฉบับหน้า)

ชีวิต

ต่อจากหน้า ๑๒

ฮาลต์ เออร์ค แฝงงานในเวทีสำเร้าจากแอนนาโบลีนนี่เอง. และจากนั้นเขาก็ต้องพากรวยาไปร่วมผลญกลั่นลมในเรือ ‘ฮาวโซนา’ ซึ่งเป็นเรือที่เขาไปประจำการด้วยจนถึงที่เดิม. ระยะเวลาที่ผ่านไปนั้นมากเกินครึ่งปี.

เออร์คมีราชการต่อมาด้วยความเรียบร้อย และ สามารถ ใน ปี ค.ศ. ๑๙๓๘. เมื่อเขาได้อายุครบ ๑๖ ปี เออร์คก็ได้รับเลือกเป็นนายนาวิกโยธินกับตำแหน่งประจำเรือพิฆาต ‘มัทฟอร์ต’ ซึ่งได้เป็นเรือฝึกหัดในระยะเวลาประจำตัวอย่างถนัดก็ถึง ในระยะเวลาอีกสามสัปดาห์ก่อน และพอถึงวันที่ไปประจำเรือพิฆาตนั้น. เออร์คก็ได้รับตำแหน่งผู้บังคับการเรือพิฆาต ๒๓ ไปในทวีปอเมริกาเหนือหนึ่งด้วย บรรดาภักดีเรือต่างๆ ในบังคับบัญชา ต่าง

ทำงานประสานมือกันเข้าด้วยความเข้มแข็งและอย่างเข้าใจกันเป็นอย่างดี.

วีรกรรมอันยิ่งใหญ่ ที่ทำให้ชื่อเสียงและอภิวินัยของ ฮาลต์ เออร์ค ชรพร ขจร ชื่นมาแก่สายตาประชาชนชาติของเขา ก็คือ การยุทธครั้งใหญ่ทางเรือ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๔๓ ขณะนั้น เออร์ค กำลังประจำเรือรบพร้อมอยู่ในเรือ ‘มัทฟอร์ต’ อันมีประสิทธิภาพสูงของเขา ซึ่งจอดคั่นน้ำมั้งอยู่ที่ ฮาติอันฮาวด์ ทันทีที่เขาได้รับคำสั่งให้ทำเรือไปซัดกับ กองเรือ บรรดาทหารของญี่ปุ่น ซึ่งกำลังขับโจมตีหัวมา ทาง เกาะ

บูคา อันอยู่ห่างจากทางเหนือของ บูคาโนล ๒๓๕ ไมล์ทะเล ในคำสั่งนั้น ได้กำหนดให้เออร์ค เดินทางด้วย ความเร็วสูงสุด คือ ๓๓ น็อต เบอร์กอลมีอยู่ปฏิบัติงานอย่างฉะฉาน เขาสั่งถอนสมอเรือออกปฏิบัติการรบ ด้วยความเร่งสูงสุดเหลือไว้เวลาครึ่งที่ทำการ และโดยเร็วที่จะเคยทำมาได้ก่อนเสียอีก นั่นคือคำสั่งอันเด็ดเดี่ยวที่ว่า ‘ให้เรือมัทฟอร์ตแล่นด้วยความเร็วเต็มที่ในอัตรา ๓๓ น็อต!’

และด้วยความเร็วพิเศษ อันแสดงถึงความสามารถในด้านการรบของเขานั่นเอง เบอร์กอลก็ได้ไปประจำหน้าที่กับกองเรือ ญี่ปุ่น ในเวลาที่เหมาะสมและได้เปรียบที่สุด. เออร์คสั่งเรือพิฆาตของเขา เปิดฉากรบอย่างห้าวหาญ ไม่ช้าช้ามั้งหลังจากนั้นเรือ ‘มัทฟอร์ต’ ก็เดินทางขึ้นฐานทัพอย่างสง่างาม และด้วยชัยชนะในการรบเรือญี่ปุ่น ลงถึงทะเลถึงสองลำ อีกสามลำแตกหนีกระจัดกระจายบอบช้ำไป

นั่นคือวาระนั้น นายพลเรืออาลต์ เออร์ค ก็ได้รับสมญานามใหม่ เพื่อเป็นการสดุดีความยิ่งใหญ่ว่า ‘นายพล ๑๑ น็อต’ เป็นต้นมา ...

เออร์ค เป็นคนร่าเริง, สนุกสนานร่าเริง ชอบคลุกคลีกับเพื่อนพ้องมาก ไม่ยอมให้งานกีดกัน ไม่ใส่ใจอะไรไปซะอย่าง. ชอบพุดตลก และ

ค้นคว้าวิทยาการใหม่ๆ เสมอไป เป็นคนที่อยู่ในแบบของกร “คีนส์” อยู่ตลอดเวลา เบอร์กอลทำงานเมื่อ ๑๒ ถึง ๑๔ ชั่วโมงทุกวัน นักร้องที่ออกจากโรงเรียนมาเรียนดนตรีไปติด เข้ารับราชการมา ๓๓ ปีแล้ว เขาเคยออกทะเลจนครั้งเดียว เพียง ๑๐ วันเท่านั้น

ในเวลาที่ทำงานและสั่งการ เออร์คชอบใช้คีนส์ สี่อย่างไปเป็น ประจำ (ไทยไม่อนุญาตให้ใคร ๆ ในที่ทำงานใช้คำว่า ‘คีนส์’) ถ้อยคำในการขึ้นต้นและลงท้ายคำสั่งที่เขาไปประกาศนามมาก ๆ คือ ‘ไปคร’ ‘นักร้อง’ ‘นักร้องมาก’

ปัจจุบัน ฮาลต์ เออร์ค มีอายุย่างเข้าสู่อายุ ๕๔ ปีเศษเป็นนายพลเรือเอก มีตำแหน่งเป็นผู้บังคับการกองเรือยุทธการ แต่ตำแหน่งเหล่านี้ ไม่สำคัญเท่าไรกับตำแหน่งพิเศษที่เขาได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการทหารเรือ โทมัส นักร้อง คำแห่งนี้ผู้บัญชาการเรือรบหลายแห่งในเรือ ให้เกียรติให้สูงขึ้นไปอีก คับการไปช่วยบัญชาไทยเฉพาะ

ความก้าวหน้า และอนุภาพทางกองทัพเรือของสหรัฐอเมริกาในอนาคต จะเห็นได้ในรูปใดก็ตาม นายพลเรือเอก ฮาลต์ เออร์ค วิบุรพ ๑๑ น็อต ก็จะต้องมีบทบาทร่วมด้วยอย่างใกล้ชิด และอย่างตลอดไปโดยสมบูรณ์เสมอ.

เวียง รณนัย

งานใต้ดิน

ต่อจากหน้า ๑๓

ข้าพเจ้าตั้งใจ ฟังด้วยความสนใจ แต่รู้สึกว่าเป็นการผิดปรกติ ใ้หนึ่งรู้สึก พึงให้ มีนัก ขั้วขวา ขึ้น สูงไว้วางใจ มอหนันที่ สำคัญให้ อีกใ้หนึ่งที่ รู้สึกว่า งานนี้ เป็นงานที่มีความสำคัญก็เกี่ยวกับความเข้มแข็งความคืบหน้าของประเทศชาติ และคงมีความหมาย ข้าพเจ้าสำนึกในความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ ที่ผมจะต้องเผชิญในโอกาสข้างหน้า ถ้าปฏิบัติงานนี้สำเร็จเป็นผลดี และเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติบ้านเมืองก็ไป ถ้าพลาดพลั้งล้มเหลว จนทำให้เกิดผลร้ายแก่บ้านเมืองและประชาชนคนไทย

ซึ่งแน่นอนก็ไม่มีอันคุ้มให้เห็น แล้วจะอย่างไร? นี่เป็นภาระที่หนักหน่วงต่อชาติไทยหรือ? แล้วเสียของของชาติที่ทหารเราจะต้องไป กับความรับผิดชอบในเมื่อนานไปแล้ว การกระทำของเรานั้น มีเจตนาที่บริสุทธิ์ เราทำงานเพื่อชาติบ้านเมือง และเพื่อนอีก ๑๔ ล้านคน ที่กำลังรอศรัทธาอยู่

ส่วนการเสียสละและการผ่านความยากลำบากนี้ ไม่มีความหมายอย่างไร ในเมื่อเรากำลังเพื่อชาติและด้วยมีในธรรมของเราเอง.

“กระผมขอรับกับ ข้าราชการเมืองในเรือน กระผมไม่ขัดข้อง อย่างใด” ข้าพเจ้า กล่าว คอย ท่าน เสนาธิการในที่สุด.

“ถ้าเช่นนั้น คุณก็รับกับได้กับ” “แต่คุณ” เสนาธิการ กองทัพสนาม กล่าวด้วยใจ อย่างเยือกเย็น.

ข้าพเจ้า เวียน กรม ท่านคงไปว่า “กระผมพอทราบโดยใจใหม่ว่าท่านจะทำงานนี้เท่าใดไปจึงขึ้นนี้ ใครบ้าง?”

เสนาธิการ ตอบว่า “เท่าที่ผมทราบนั้น ท่านเป็นผู้ชำนาญการสูงสุกักหนันคือ ใ้หนึ่ง คือ คุณหลวงอดุลย์เชษฐา ใ้หนึ่งหนันคุณ คุณประยูร ภมรมนตรี ใ้หนึ่งผู้แทนฝ่ายการเมือง ส่วนผู้แทน ฝ่ายทหารก็มีคุณหลวงหาญสงครามกับ คุณ รวม ๔ คนด้วยกัน”

ข้าพเจ้าถามอีกว่า “แล้วการไปนั้น เราจะไปอย่างไร ท่านเสนาธิการพอจะบอกให้กระผมทราบเป็นแนวทางไว้บ้างได้ไหมครับ?”

พล.ท. จี วิจิตรสงคราม “ตามปกติของกันนั้น ทางฝ่ายข้าพเจ้านักหมายวันเวลาออก ครั้งหนึ่ง แต่การข้ามเขตแดนทางภาคไป ขึ้นจนถึงไปทางเดียวกับที่คนเคยไปมาแล้ว หากกัน ทางฝ่ายข้าพเจ้ารัก ขวมนมามารับ แล้วก็นำทางไปขึ้นเครื่องขึ้นที่เขี้ยวรุ่ง ซึ่งทางกองพลพันรณรงค์อยู่ เขาคอยถามว่าข้าพเจ้าพอเราข้ามพรมแดนไปแล้ว หรือจะปล่อย

ยุคทองรัชกาลที่ ๖

แล้ว ก็มีปัญหว่า ใครจะขึ้นอาสา
เข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ใน
คราวการนี้หน้า สี่หน้า ขวาม เช่น
นั้น สำหรับปรีดี พนมยงค์ นั้นเป็นผู้
สำราญราชการอยู่แล้ว ขอมไม่เหมาะ
สมที่จะรับตำแหน่งนั้น และอภการ
เป็นการใจกว้างเกินไป ในที่สภานาย
คง อภิวงศ์ ก็ได้รับ การ อุปถโลภให้
เป็นนายกรัฐมนตรีต่อไป โดยการ
สนับสนุนของนายปรีดี พนมยงค์.

เมื่อ ภาว พระเจ้าบรมวงศ์
ยิ่งใหญ่ของประ เภสไทยคือ จอม
พล.กับ ปรีดีซึ่ง เกือบอด คอร่วม
เป็นร่วม คายในการ เปลี่ยนแปลง
การปกครองเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน
๒๔๘๕ และได้ร่วมมือนำบริหาร
ราช การบ้าน เมืองด้วยดี ตลอดจน
ถึงซึ่งกาล อดทนกัน ตั้งนั้นเป็น
ต้นมา

นายคง อภิวงศ์ ได้รับการแต่งตั้ง
เป็น นายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗
สิงหาคม ๒๔๘๖ ท่ามกลางความลัง
เกียกทางาร เมืองภายใน อีกเขียมา
อีกเป็นเวลานาน เหตุการณ์ระยะนั้น
ข้าพเจ้ามิได้มีส่วนรู้เห็นด้วย เพราะ
ยังคงประจำอยู่ที่พิธีรับยศ ตลอดจน
แต่ได้ทราบว่า ขณะนั้น ประ ชาชน พล
เมืองพากันออกัน ขวัญแฉวนไปตาม ๆ
กัน เพราะไม่ทราบว่ ท่านจอมพล.
พิบูลสงครามซึ่งรับ การดำ หนึ่งทาง
ทหารอยู่มีปฏิกริยาอย่างไรบ้าง ไม่

มีใครพยากรณ์ว่า จะมีอะไรเกิด
ขึ้น ถ้าจอมพล.ประชัชมาและไม
ยอมฟังคำสั่งรัฐบาลใหม่.

แต่พระสยามเทวารัราชก็ยังคุ้มครอง
เมื่อ ใหญ่ จึงลดบรรดาศักดิ์จาก
กาลในตอนนั้นรับไปไม่ได้ โดยไม่
มีเหตุร้ายแรงอะไรเกิดขึ้น ท่านจอม
พล ผู้เห็นแก่ บ้าน เมือง ยิ่งกว่า ตนเอง
ได้ยอมเสียสละทุกอย่าง และลาออก
จากตำแหน่ง ทหาร ทุก ตำแหน่ง
เพื่อเปิดโอกาส ให้รัฐบาล ใหม่บริหาร
งานของประเทศต่อไป และรัฐบาล
ใหม่ ก็ ได้ แต่ง ตั้ง ให้ ท่าน จอม พล.
พิบูลสงคราม เป็น ที่ปรึกษ าราชการ
แผ่นดิน เมื่อท่านจอมพลพ้นตำแหน่ง
และอพยพไป ทหาวง ลงที่ ลำลูกกา
แล้ว การเมืองภายในของเมืองไทยก็
เปลี่ยนโฉมหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง “งานได้
คืนของจอมพล.” ก็เลยพลอยบิด
ฉากไปด้วย แผนการณ์ที่จะสละคน
ผู้แทนรัฐบาลและผู้แทน ทหาร ทหาร
ไปประจำกับฝ่าย สัมพันธ์มิตร ที่กรุง
ซึ่งข้าพเจ้ามีส่วนรู้ ด้วยก็เป็น อันยุติ
ลง.

“ลดการการเมืองไทย” ได้
ปิดฉากลงแล้วคนหนึ่งแต่ “งาน
กู้ชาติของไทย” ชาติอยู่คงไม่
“งานได้คืน” ฉากใหม่ก็ดำเนิน
ต่อไป ไม่หยุดยั้ง.... △

(โปรดอ่านต่อไป ในฉบับหน้า)

๐ ขบวนการการเมือง

ต่อจากหน้า ๘

ให้เมื่อเร็ว ๆ นี้ ที่หน้าศาลาสมาชิกสภายุคเก่าซึ่งอยู่ไปตาม ๆ กัน
ถึงส่งไปโรงพยาบาลก็มี

ข้อที่เรานึกถึงคุณคงอย่างหนึ่งก็คือ หัวใจจะดำเนิน
นโยบายต่างประเทศเช่นเดียวกับจอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งเสก
ให้เห็นว่า ท่านไม่ ไข่มีความเห็นขัดแย้งกับจอมพลไปเสียทุกสิ่งทุก
อย่าง อย่างนั้นจึงเป็นสหายกันที่มิหตุผล

พระมหากษัตริย์ เมื่อวันท่านอธิบดีตำรวจเก่า สหายกันที่ กลับจากกรร

หาเสียงจากภาคอีสาน ท่านได้บอกแก่หนังสือพิมพ์เมื่อลงรถไปทีสถานี
หัวลำโพงว่า การหาเสียงครั้งนี้ พรรคฝ่ายค้านน่าจะพระบรมนามาภิธิ
ไปบ้างว่าทรงสนับสนุนพรรคเรา ซึ่งเราเห็นว่าเป็นการถือกระดอม
ประชาธิปไตยและยืนท่อนพระวาทะกึกก้อง ท่านจะได้นักยุทธหรือมี
คนมาช่วยงานที่ด้านนี้ไม่ทราบ แต่เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะกันคว
หาตัวคนพูดให้ใช้ได้ คือสาวไปค้นหานักเก่าท่านอธิบดีตำรวจเป็นต้น
ไปจนถึงนักออกพูด เพราะวิธีที่เชิญพระบรมนามาภิธิมาบ้างนั้น
ไม่ใช่เชิดชูพระบุญญาธิการหรือซบใ้ฐานพระภคินี ขึ้นแค่ประกาศ
โคลง ฤทธิจะเห็นว่าเป็นถ้อยคำที่คิดที่ระบอบพระบรมเกศนาถาพ
เพื่อแสดงความมุ่งหมายของคณะหนึ่งที่กำลังจากความจริงกึกก้อง และ
จำนัผู้หนึ่งผู้ใดที่จะรับว่าเป็นพรรค นั้นพรรคนั้น โดยเพราะที่ เชิดชูพระบรม
นามาภิธิมาถ้อยคำพัวพันกับการเมือง ก็เป็นหน้าที่ของพรรคที่ถูกกล่าว
หาที่การกล่าวถึงจิตใจโดยทันที มีคนประชาชนพลเมืองจะเห็นนโยบาย
ของพรรคนั้น ไม่รู้จักประชาธิปไตยอันแท้จริงที่พระมหากษัตริย์บัญญัติ
กฎหมายเป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดละเมิดก็มีโทษ

พูดถึงคุณคง ก็คือคดีนี้ เรื่องอธิบดี ตำรวจเก่า สหายกันที่
บอกกับประชาชนพลเมืองว่า ไม่ทราบว่าคุณคงเป็นลูกเก่าเหล่านี
ยังมีญาติ เชื้อเป็นไทยเห็นแก่คุณบิดาของคุณคงครั้งนั้น ก็เลยชก
เวียนไปทำหน้าผู้ล่าทหารว่า บิดาคุณคงคือใคร เรื่องเช่นอย่าง เมื่อ
พ.ศ. ๒๔๕๓-๕๔ มีมาแล้ว คุณอภัยยุคนสีก แห่งเยอรมนี ให้เสก
มายังประเทศไทย พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงทรงเล็งพระราช
ทานที่พระราชวังบวรป้อมและจำนัอุบลราชธานีในครั้งนั้น
ผู้เขียนมีเคยเป็นเรือวัดท่านหา ก็ให้รับเชิญก็เพราะว่าถูกกล่าวหาใน
การเชิญความจะต้องเลือกเอาคนที่พูด มาจากต่างประเทศก็ตามสมควร
ทางราชการก็ขยมนรถไปให้เศษออกจากสถานีหัวลำโพงเวลา ๑๕.๐๐
ผู้เขียนร่วมไปกับข้าราชการผู้ใหญ่หลายท่านที่สวมสายสหาย มิ
ท่านหนึ่งทงความพูดเสียงแผ่ว ๆ เป็นภาษาอะไรของนั้นผู้เขียนไม่
ทราบ คุณว่า “ฝรั่งเศษเขาขอให้อยู่กับเขา ขอให้มันดีแห่งตาม
เดิมและจะมีผลประโยชน์แสน แต่ผมไม่ยอมรับไม่ออกเป็นข้า
ฝรั่งเศษ กราบบังคมทูลเข้ามาว่าขอเป็นข้าทูลละอองธุลีพระบาท
ต่อไปตามเดิม ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานที่คืนให้
อยู่ที่เมืองปาดัง ก็เลยอพยพเข้ามา ถ้ามโนไทยรบกับฝรั่งเศษ
ผมจะขอสมัครเป็นทหารแนวหน้าเอาเลือดทาแผ่นดินไว้”

ผู้เขียนฟังแล้วนึกถึงคุณคงซึ่งกันท่านใหญ่ที่ครั้ง ๆ ว่าใคร ท่านบอกว่
มีและที่ระบอบที่คนปรีดี ผู้สำราญราชการเมื่อพระยศของ ลากหลังที่ทราบว่า เป็น
บิดาคุณคง ที่ขึ้นนั่งรถไปตรวจที่ประเทศของ เมื่อไทยรบกับฝรั่งเศษ
เอาเมืองประเทศของคืนมาได้ แต่ใครจะเป็นผู้ซื้อรถที่ครั้งผู้เขียนไม่ทราบเพราะจะ
นับเป็นคนที่ถือการเมืองอยู่ที่ประเทศของเขาเสีย.

วาทยอธิติดำรง. ประชาชนรู้สึกชอบใจ คุณประยูร
ปานะบุตร ก็คือสมาชิกผู้แทนจังหวัดชัยนาท ที่ถูกเป็นเจ้าเล่ห์ฐานหมิ่น
ประมาทใส่ความท่านอธิบดีตำรวจเก่า สหายกันที่ เพราะว่าได้ทำให้ได้
เผ่าผู้ใดให้ความเลื่อมใสมาปัดการเป็นพยานออกการ มีข้อความที่นารู
นำฟังอยู่หลายข้อ และจะเป็นหลักฐานที่กล่าวหาพร้อมประกอบกัน ๆ คือ

၂၈၆

100

50

“เศษท่านอกินหาร!”

ออกอากาศ

โดยคอลัมน์นี้, ผมไม่ได้
ออกอีกจนเกือบแก่การออกอากาศไป

แล้วสองครั้ง ครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องของ “โทรทัศน์” อันเกิด ส่วนครึ่ง
ที่สองผมบรรยายการ “วิทยุ” ส่วน ๆ มาจนจบอย่างคงไปตรงมา.

มาถึงตอนนี้, เพื่อให้กระชับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น, ผมจึงขอเปลี่ยน
บรรยากาศ ด้วยการนำเสนอ “การออกอากาศโดยวิทยุการพิเศษ” ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
การวิทยุอยู่ขณะนี้. ต่อการรับรู้ของคุณ ๆ ดังนี้.

ผมเชื่อเหลือเกินว่า คุณ ๆ ที่เป็น
“นักนิยมฟัง” คงจะเห็นพ้องกับผมประ
การหนึ่งว่า ข้างบนนี้. ในเมืองไทยอัน
โอ้อ่าของเรา มีสถานีวิทยุไม่ต่ำกว่า
ห้าแห่ง กำลังแข่งขันกันอย่างดุเดือด
เพื่อชิงในการเสนอรายการพิเศษ ออก
อากาศให้ประชาชนฟังและชม.

ข้างที่หนักไปในทางกล่อมอารมณ์
ด้วยดนตรีอย่างสถานีวิทยุอ.ส., ข้าง
ที่หนักไปในทางตลกขบขันด้วย
ละครบ๊วย, นาฏกตวิและการบรรเลง
ด้วยวงดนตรีเล็ก ๆ อันก็คึกคักอย่าง
สถานี ส.ท.ร. และกรมการวิทยุกัน

แทบ และข้างที่ไปในทางบรรยายพา
อารมณ์ขึ้นเฉยเฉย ๆ อย่าง สถานี
ก.ท.ท. บ้าง. โดยที่สถานีเหล่านั้น
มีการ ปฏิบัติ เหมือน กัน เกือบหมด อยู่
อย่างหนึ่ง ที่ทำการ แสง ดังกล่าว ขึ้น

บนเวที ในสถานีของตัวเองเป็น สักส่วน
ชายฉกรรจ์ ให้ประชาชนผู้สนใจ เข้าชม
อย่างใกล้ชิด. มีการคอยเชิญแขก
ของรางวัล ไปประกอบกันสั่นค้ำพ้อหอม
ปากหอมคอ. เราอาจมีผู้ฟังทางบ้าน
ให้ก็คึกคักไปด้วย.

แต่ในบรรดาสถานีเหล่านั้น, ที่
นับว่า “เด่น” และ “ลือลั่น” กว่าเพื่อน
ผมเห็นจะต้องยอมรับให้สถานีวิทยุ
กรมทหารสื่อสารเป็นพิเศษ เพราะว่า
เขามีสิทธิพลัดแปลงรายการ พิเศษของ
เขาให้แปลกใหม่ และกระปรี้ กระเปร่า
อยู่เสมอ ก็เหลือเกิน.

ภายใต้ความควบคุมของเจ้าโรดักซ์ของ พ.อ.
การณ “ไชยเดช เสี่ยง สมิต” แห่งกรมท
สถานีวิทยุสื่อสารได้เจริญเติบโต ขึ้นมาอย่างรวด
เร็ว และกล่าวได้ว่ามีประวัติทางปากีสถาน
แห่งใหม่ละ ได้เป็น “แม่แบบ” ของการแ
สลับคำขวัญมาไว้ ให้สถานีทั้งหลายนำมาค
แปลง ต่อเติมไว้ต่อไปเป็น

แต่ที่นอกเหนือออกไป อนันต์

“อะเวย์” เป็นความเก่งกาจของสถานี
นี้ก็อยู่ตรงที่ การไปเที่ยวออก อากาศ
ตามสถานที่ ต่าง ๆ ได้อย่างสนุก ครึก
ครื้น. ไม่ว่าจะเป็นโรงหนัง, โรงละคร,
สนามกีฬา, สนามมวย. หรือที่ใด
สักแห่งที่คึกคักมา หรือพอในวงเป็น
ไปทั้งนั้น. และไม่ว่าที่ครั้งก็ไปร่วม
มือ. ระหว่างนี้ การเดินไปใช้ ขี่ช้างซาก
เหมือนกัน ทุกคราวไปก็เท่านี้. คุณ
การดู เป็น ต้อง ก็ ให้มัน แปลก แขน
แปลกรส สดไปเสมอ. ไม่ว่าจะเป็น
“หลุดก็หลุดก็” “ยี่สิบปัญหา” “บิต
เคอะเบะ” หรืออะไรก็สุดแท้ เท่าที่
สถานีนี้กำหนด เป็นได้จนกระทั่งหน้า

กำหนดกันจนเสมอ เหล่านี้และครึก
ทักที่เราต้องพินิจพิเคราะห์ สถานีวิทยุ
สื่อสารเขาเยี่ยมและแน่จริง ๆ.

ครั้นมาถึงขั้นนี้, เมื่อการโฆษ
ณาสันคักกลังกลายเป็นแห่งประวั
กันอยู่ในท้องตลาด. สถานีวิทยุต่าง
พากันวิ่ง เข้าไป เป็นทวีโย อย่าง คึกคัก
เข้มแข็ง. (หมายถึงแห่ง ซักออก ระมา
ไปหน่อยเสียแล้วละครับ) สถานีวิทยุ
สื่อสารก็เขี้ยวขมก้นเขาอย่างเป็นการ
เป็นงานกับเหมือนกัน แต่ของซอก
อยู่หนึ่งอย่าง คงขยับไว้ได้อย่างมีศิลปะ. เป็น
ระเบียบเรียบร้อย ไม่ประเทืองประวั

และ ออกหน้า ออกตา อย่าง มายสถานี
ที่วางตัวอยู่เพื่อ กอบโกยผลประโยชน์
เข้าสถานีแต่อย่าเกินความน่าเกลียด.

และที่กระแวงออกอากาศประชาชนให้
สันติเมือง ที่ทำให้ผมต้องร้องมาพูดทั้ง
ถึงคนวิเศษสุดภายในฉบับนี้. ไม่ใช่ว่า “โลก”
หรืออย่าง วนคร มัน เป็นเรื่อง “ใหญ่”
ที่น่ากลัวใครและควรมีใจกันทีเดียว.

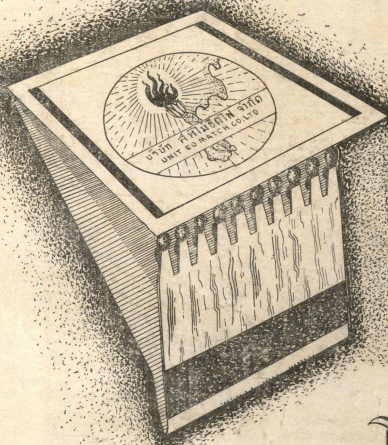
ก่อนจะขอไปเที่ยวไหนสักแห่งสักใด
ว่าในชุดการโฆษณาต่าง ๆ กลังไว้ก่อนอย่าง
อะออกนี้. สันติประเทศหนึ่งใช้ใช้ธรรมะ
หรือที่เรียกกันที่วัดหรือที่พระท่านว่า “นาค
อม” ก็คือข้อที่พอจะเห็นกันได้ด้วย และ
ดูจะขึ้นหน้าเขากว่าประเภทอื่นเขาด้วย.....
จนจะเรียกขานกันอีกคน “กระเดื่อง” ผอ
หรือ บุคคลที่คิดมาลบลาวๆ ก็คืออย่างนั้น
ตามที่ได้เห็น.

ถ้าหากการเป็น เจ้าฟ้า และ สิบพุทธ
อย่างใดกล่าว วนครของบรรดาวิเศษ น่าอัศจรรย์
ที่เห็นนี่เอง. บริษัทนี้คือคนแห่งหนึ่ง ที่เกิด
ความคึกคัก “วันหมดไป” จึงมาโดยไม
รู้ตัวการโฆษณาประชาชนให้ “น้ำ” ขอล
บของสัตว์ ตามแต่ถ้าได้พบ อย่างครึกคร
ครื้น. โดยขอให้อาณาวิเศษออก. เป็น
ไปรวมแต่ใหญ่ จิตการจับทุกสิ่งที่ดี
ก็ว่าไว้แล้ว. และให้ใจของบรรดาเขามาเล
ไว้ว่าเราท “เสียงประหลาด”

อันที่จริงมันน่าอัศจรรย์หนึ่ง. เลยที่
เพื่อมาบรรณหนึ่ง. ตั้งแต่นั้นมาที่เราก
ใหม่ ๆ อยู่ในเมืองไทย. แต่พอโลกหนึ่ง
อยู่ในสุภาวิชัยนั้น. หนังสือที่ “วันหมด
วัน” เป็นที่คนรักกันที่คนรักกันที่คนรักกัน
แต่ไปให้คนอื่นฟัง. ของได้ อีกด้วย. ตั้งค
นั้น. ปริมาณการจำหน่ายของบรรดา “สิ
วัน” ล้วนเป็นที่ยอมรับ. มาตรา. เมื่อ
มีโอกาสนี้ก็ควรจะฟังก็ดูสิ่งใหม่. บรรดา
บุคคลที่รักกัน (จึงเป็นหนึ่ง) ของมัน. จ
รวมชื่อชื่อในไทยไทย (ทั้ง ๆ ที่ได้ไป
แล้วมันพออยู่ ๆ หินดอกละ) ด้วย
ของจริงมันให้ในการออกเสียงเป็นภาษา
ก็ดูดีมีมูลค่าจริงแต่สิ่ง อาชีพเจ้ารัก
ห้อยเย็บ, ตู้เย็นชนิดคอก ตันเดินทาง
ไปไกลต่างประเทศ (ออกนอกปี)

และขึ้นมาถึงข้อสุดท้าย ๆ เท่ง !!

ปรากฏว่ารายการ “เสียงประ
หลาด” เมื่อถูกจัดขึ้นมา (ซึ่งก็ทำการ
ของวิทยุทั้ง) และออกอากาศทาง
สถานีวิทยุสื่อสาร โคมิกัน การดู
เป็นโฆษกเอกกับวิทยุ รายการ เช่นเคย
แล้ว ก็ให้กับการขึ้นขึ้นอย่างแพร่หลาย
และรวมกรักราว ๆ โฟลมาว่า ทา
ประจักษ์กันก็เกิดและใหญ่ที่มุมเมือง
(อ่านต่อหน้า ๓๑)

โฆษณาสินค้า
ของท่าน หรือ ช่วยในงานมงคลต่าง ๆ

ด้วย
ไม้ขีดไฟหับ

สั่งทำที่

บริษัท สหไม้ขีดไฟ จำกัด

อาคาร 1 ราชดำเนิน ทรนคร

สลากกินแบ่งเพื่อถือนุ้หนการไฟฟ้านครไชยศรี

ฉบับละ ๑๕๐ บาท

รางวัลหนึ่งเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

นอกจากจะมีโชคถูกรางวัลเป็นเงินล้าน ผู้ซื้อยังมีสิทธิ์ถือนุ้หนบริษัทการไฟฟ้าซึ่งรัฐบาลรับรองแล้ว

มีมูลค่าหุ้นละ ๑๐๐ บาท ในสลากที่ซื้อไว้ทุก ๆ ฉบับ

กำหนดออกจำหน่ายในเดือนกรกฎาคม ๒๔๙๙ และกำหนดออกรางวัล

ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๙

รายการเงินรางวัล

รางวัลที่	จำนวน	รางวัล	รวมเงิน
๑	๑	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๒	๕	๑,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๓	๑๐	๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๔	๒๕	๒๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๕	๕๐	๑๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๓ ตัวหมุนครั้งที่หนึ่งมี ๒,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๕,๐๐๐.๐๐ บาท	๘,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๓ ตัวหมุนครั้งที่สองมี ๒,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๕,๐๐๐.๐๐ บาท	๘,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๒ ตัวหมุนหนึ่งครั้งมี ๒๐,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๑,๐๐๐.๐๐ บาท	๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
รวม ๒๕,๐๕๑ รางวัล			๖๑,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล